

Hele/roky 1 007-2439-1
Beograd 12 sept 2007.
K.br30/04

U IME NARODA

OKRUŽNI SUD U NIŠU, u veću sastavljenom od sudije Zorana Krstića, kao predsednika veća, sudije Milana Nikolića i sudija porotnika Aleksandra Milenovića, Gordane Krsmanović i Zagorke Cvijić, kao članova veća, sa zapisničarem Ljiljanom Stanojević, u krivičnom predmetu optuženih Simonović Miloša i Marković Dragiše, obojice iz Beograda, zbog krivičnog dela ubistvo iz čl. 113.KZ u vezi čl. 33.KZ po optužnici OJT u Nišu Kt br.196/04 od 02.02.2007 godine, posle održanog javnog glavnog pretresa na dan 12.06.2007 godine, u prisustvu zamenice OJT Jelice Vučković Janković, optuženih i njihovih branilaca advokata Jokanović Živojina iz Beograda i advokata Predraga Stefanovića iz Niša, i punomoćnika oštećene advokata Šilvert Mojce iz Beograda, izrekao je i javno objavio dana 15.06.2007 godine,

P R E S U D U

1. Optuženi **Miloš Simonović**

2. Optuženi **Dragiša Marković**

Na osnovu čl.355 st.1.tač.3. ZKP

OSLOBAĐAJU SE OD OPTUŽBE

Da su dana 05.05.1999 godine, oko 18,30 do 19,00 časova, u Prištini, lišili života Emini Isu, [REDACTED] na taj način što su po prethodnom dogovoru da liše života Emini Isu, i podeljenim ulogama, ušli u stan pokojnog Ise, kada je okrivljeni Simonović sa Emini Isom otišao u dnevnu sobu, dok je okrivljeni

Marković Emini Ramizu, suprugu pokojnog Ise, silom odveo u drugu sobu stana i iz torbe u sobi u kojoj su se nalazile spakovane stvari, uzeo jednu majicu koju joj je stavio u usta, uzeo drugu majicu, pocepao je i njome vezao usta, a zatim je stavio na kauč, vezao joj ruke i noge, prethodno privukavši zamrzivač radi blokiranja vrata od terase, a da bi onemogućio Ramizu da doziva u pomoć i pruži otpor, i time pokuša da ih spreči u izvršenju krivičnog dela, preteći joj pri tom pištoljem da ne sme dozivati u pomoć, a okrivljeni Simonović iz NN vatrenog oružja kalibra 7,62 mm, iz neposredne blizine ispalio 2 projektila u levu stranu glave pokojnog Ise nanevši mu tom prilikom tešku telesnu povredu opasnu po život u vidu dve prostreline glave sa razorenjem po život važnih moždanih centara, od koje je odmah i preminuo, pri čemu su bili svesni svog dela i hteli njegovo izvršenje

- čime bi izvršili krivično delo ubistvo iz čl. 113 KZ u vezi čl.33 KZ.

Troškovi krivičnog postupka padaju na teret budžetskih sredstava.

Oštećena Emini Ramiza iz Prištine se za ostvarenje imovinsko pravnog zahteva upućuje na parnicu.

O b r a z l o ž e n j e

Zamenica OJT u Nišu optužnicom Kt br.196/04 od 02.02.2007 godine, kojom je precizirana optužnica OJT Priština Kt br.104/99 od 12.12.2001 godine, optužila je Miloša Simonovića i Dragišu Markovića, [REDACTED] zbog krivičnog dela ubistvo iz čl. 113.KZ u vezi čl.33 KZ. Pri optužnici je zamenica OJT ostala i na glavnom pretresu a u završnoj reči je predložila da sud optužene oglosi krivim i osudi po zakonu.

Optuženi Miloš Simonović ne priznaje izvršenje krivičnog dela. Braneći se iznosi da je pre inkriminisanog događaja bio u jako dobrim odnosima sa Isom i svim članovima njegove porodice. Dana 05.05.1999 godine, je do 18:30 časova bio u stanu Ljiljane Đukanović, zatim je otišao u svoj stan da nešto pojede, a potom u 18:45 časova otišao u kuću Veli Deve u kojoj je bila smeštena policijska stanica čiji je pripadnik bio , pošto je početak njegove smene bio u 19 časova. Primio je smenu stražara od izvesnog Obradovića i tu dužnost je obavljao sve dok preko radio veze oko 20 časova nije čuo da se u Ulpijani desilo ubistvo ili samoubistvo. Slušajući razgovor koji su vodili komandir policije Janković i policajac Ivanović Slaviša čuo je da se taj događaj odigrao u soliteru u kome on živi sa majkom. Uplašio se za majku koja je u stanu bila sama, pa je zamolio policajca Džudovića da ga zameni kako bi otišao da vidi šta se dogodilo. Otišao je automobilom i po ulasku u hodnik stambene zgrade video je gužvu u hodniku. Komšika Goca mu je rekla da su ubili Isu. Pošto su na mestu događaja već bili došli policajci on je od Ivanović Slaviše saznao da se dogodilo ubistvo. Čuo je da supruga pokojnog Ise Ramiza zapomaže, a zatim je video da sedi u hodniku. Prišao joj je i pitao je šta je bilo. Ona ga je zagrlila i rekla mu: "Miloše , ti si hteo da nas spasiš". Zatim ga je zamolila da je odveze kolima do braće u ulici kod Lab džamije. On je rekao da hoće, ali su prisutne komšije tada rekle da tamo ne ide, pošto ima šiptara. Dok se nalazio u zgradi niko nije rekao ko je Isu lišio života. Optuženog Markovića je video u hodniku u majici i farmericama. Pošto je video šta se dogodilo on se ponovo vratio u policijsku stanicu i noć je proveo u stanici. Optuženi je negirao da je on ubio oštećenog Isu, kao i da je to učinio zajedno sa Markovićem. U vreme izvršenja krivičnog dela on je bio u policijskoj stanici. Kao pripadnik policije on je

dužio automatsku pušku i pištolj TT kalibra 7,62 mm. Iz tog pištolja on nikada nije pucao. Drugo oružje nije posedovao.

Optuženi Marković, takođe, ne priznaje izvršenje krivičnog dela. Braneći se iznosi da se u toku 1993 godine [REDACTED] U Prištinu je došao 03.05.1999 godine, da donese cigarete ocu i da ih obide. U toku popodneva kritičnog dana on je išao da poseti brata u naselju „Dardanija“. Vratio se u stan oca koji se nalazi u stambenoj zgradi u kojoj živi oštećena Ramiza oko 19:30 časova. Po povratku ga je majka ponudila da ruča, ali on nije ručao. Zatim su zajedno sišli u stan njegovog brata, koji je bio komandir policijske stanice. Sedeli su sa bratom, njegovom suprugom, decom i izvesnom Natašom. Posle izvesnog vremena on je pošao u prizemlje da od komšije Keme uzme tabletu za glavu. Dok je silazio čuo je neku kuknjavu pa je pitao komšije koje je susreo šta se dogodilo i tada saznao da je ubijen komšija Isa. Isu on je znao samo iz viđenja. On međutim, nije učestvovao u lišenju života istog zajedno sa Simonovićem. Optuženog Simonovića on takođe poznaje samo iz viđenja. U to vreme on nije bio mobilisan pa nije imao uniformu, a nije posedovao ni oružje. Policija je, posle prijave od strane Ramize da je on učestvovao u izvršenju krivičnog dela izvršila pretres stana u kome je on tada boravio, ali nije pronašla ni uniformu koju je on mogao da nosi, ni oružje.

Radi utvrđenja pravno relevantnog činjeničnog stanja sud je saslušao optužene, ošt. Ramizu i predložene svedoke, izveo je neophodna veštačenja i pročitao pismene dokaze, pa je ocenom izvedenih dokaza u smislu čl. 18. i 352.ZKP utvrdio sledeće činjenično stanje:

Uvidom u zapisnik o uviđaju istražnog sudije Okružnog suda u Prištini Kr br.114/99 od 06.05.1999 godine, kao i u kriminalističko-tehničku dokumentaciju SUP Beograd br. 580/165/1999, sud je utvrdio da je, po obaveštenju SUP-a Priština da je u soliteru P 8/2 jedan čovek lišen života, izvršen uviđaj dana 6.5.1999 godine. Uviđajem na licu mesta utvrđeno je da je života lišen Isa Emmini, u stambenoj zgradi [REDACTED] Leš pokojnog Ise je pronađen u dnevnoj sobi, na krevetu u sedećem položaju, sa glavom zabačenom unazad i oslonjenom na krevet i zid. Na zidu iza glave oštećenog se vide tragovi krvi, a tragovi krvi se vide i na košulji oštećenog, krv je tekla iz njegovog nosa, usta i niz glavu. Na njegovoj glavi su konstatovane dve izlazne rane. Na zidu je pronađen trag projektila. Pronađena je i jedna čaura kalibra 7,62 mm na tepihu. Na krevetu je uočeno parče kosti a u drvenom okviru kreveta je pronađen deformisani projektil. Na fotografijama se vidi da u stanu oštećenog nije vršeno pretraživanje, da stvari nisu pomerane ni razbacane.

Na osnovu obdukcionog zapisnika Instituta za sudsku medicinu u Prištini br.278/99 od 7.5.1999 godine i iz nalaza i mišljenja veštaka dr Miodraga Zdravkovića, specijaliste sudske medicine Zavoda za sudsku medicinu u Nišu, sud je utvrdio da je Iša Emmini zadobio dve prostreline glave nanete dejstvom projektila ispaljenih iz ručnog vatrenog oružja. Jedna od prostrelina glave naneta je ispaljivanjem projektila iz ručnog vatrenog oružja i to iz relativne blizine kraće od 0,5 metra, u predušni predeo sa pravcem pružanja unazad, udesno i naviše, a završava se izlaznom ranom u potiljačnom predelu glave. Druga prostrelina glave naneta je projektilom ispaljenim iz ručnog vatrenog oružja, sa daljine veće od 0,5 metra, zbog čega u predelu ulazne rane nema tragova nitrata, a ulazni otvor nalazio se u levom temenu – slepoočnom predelu, sa pravcem pružanja prema napred udesno i naniže, a završava se izlaznim otvorom u desnom slepoočnom predelu glave. Kada se imaju u vidu svi materijalni tragovi utvrđeni na licu mesta, veštak je izjavio da smatra da su povrede oštećenom najverovatnije nanete dok je on bio u sedećem položaju u kakvom je zatečen njegov leš. Na osnovu izgleda i opisa rana nije moguće utvrditi iz kog je oružja pucano na oštećenog i kog su

kalibra bili ispaljeni projektili. A to što su projektili ispaljeni sa različitih odstojanja i pod različitim uglom, ukazuje na to da je došlo do pomeranja položaja oružja i cevi, ali je moglo doći i do pomeranja glave povređenog posle prvog projektila, jer je na glavu povređenog prvi projektil delovao svojom kinetičkom energijom. Prema mišljenju veštaka projektili su mogli biti ispaljeni iz istog ili različitog oružja.

Opisane prostreline se pružaju svojim kanalima kroz lobanjsku duplju i izazvali su razaranje moždanih centara (prvi projektil - izaziva raskid tvrde moždanice, prolazi kroz levi čeonni režanj, levi slepoočni režanj, potiljačnu kost, a drugi projektil raskida tvrdu moždanicu, prolazi kroz levi slepoočni režanj, levi temeni i desni čeonni režanj, zahvatajući gornju trećinu desne bočne komore i izlazi kroz desnu slepoočnu kost). Smrt povređenog je nasilna a razaranje važnih moždanih centara i puteva predstavlja neposredni uzrok smrti. Ove povrede su predstavljale bezuslovno smrtonosnu povredu.

Zapisnik o obdukciji i nalaz i mišljenje veštaka Zdravkovića sud je prihvatio, jer je obdukcija izvršena od strane veštaka specijalizovane ustanove za tu vrstu veštačenja, veštak Zdravković je takođe veštak sudske medicine, njihovi nalazi i mišljenja su zasnovani na obdukcijском pregledu u dovoljnoj meri su i detaljno obrazloženi, dok su njihovi zaključci međusobni saglasni. Osim toga u skladu su sa materijalnim tragovima, kao i iskazima oštećene i svedoka koji tvrde da je Isa lišen života u svom stanu iz vatrenog oružja. Polazeći od istih sud je utvrdio da je Isa lišen života s dva projektila koji su ispaljeni iz vatrenog oružja.

Radi utvrđenja činjenice iz kakvog je oružja izvršeno ispaljivanje projektila koje su pogodili oštećenog, a od kojih je pronađena 1 čaura i jedan projektil, sud je izvršio veštačenje od strane veštaka balističara. Prema nalazu i mišljenju veštaka Dragana Krstića iz Beograda, veštaka balističara, pregledom i merenjem dostavljene čaure on je utvrdio da se radi o čauri pištoljskog metka kalibra 7,62 x 25 mm. Pregledom i merenjem projektila koji je pronađen u stanu pokojnog Ise i dostavljen veštaku on je utvrdio da se radi o projektilu pištoljskog metka kalibra 7,62 x 25 mm.

Opisani nalaz i mišljenje veštaka balističara sud je prihvatio kao tačan s obzirom da je dat od strane stručnog lica za ovu vrstu veštačenja, a zasniva se na pregledu čaure i projektila nadjenih na podu sobe u kojoj je bio oštećeni i u drvenom okviru kreveta na kome je pronadjen leš oštećenog.

Analizom dokaza izvedenih radi utvrđivanja činjenice ko je lišio života pokojnog Isu, odnosno ko je ušao u njegov stan i pucao na njega, sud je našao da nije dokazano da su optuženi izvršili krivično delo ubistvo.

Očevidac događaja bila je supruga pok.Ise, oštećena *Ramiza Emini*. Ona je u toku krivičnog postupka više puta saslušavana i osnovna karakteristika njenih iskaza je da je iste menjala u pogledu najvažnijih okolnosti: ko je ušao u stan, koliko lica, ko je nju vezivao i tukao a ko lišio života ISU.

U iskazu koji je dala pred istražnim sudijom Okružnog suda u Prištini 11.5.1999 godine ona iskazuje da je 5.5.1999 godine sa suprugom Isom bila u parku zajedno sa komšijama. Oko 19,30 časova, njen muž je odlučio da ide kući i otišao u stan br. 8 u kome su živeli, dok se ona zadržala u parku još oko 15minuta. Kada se vratila u stan, po zahtevu supruga ona je pripremila večeru tako da su večerali. Pošto je Isa rekao da ona skuva kafu, izašao je u salon sobu da gleda TV, dok je ona ostala u kuhinji da opere sudove i skuva kafu.

Pošto je skuvala kafu ona je šolju sa kafom odnela Isi, a zatim pošla da istrese stolnjak u nameri da posle toga ode kod Ise kako bi zajedno pili kafu. Dok je išla ka terasi zazvonio je neko na vratima. Videla je da je izašao Isa i rekao „milicija“ a zatim je otvorio vrata tako da su u sobu ušla dva muškarca. Prepoznala je komšiju Miloša koji je nosio uniformu policije, a na glavi je imao naočare i kačket koji je navukao malo više na glavu i oči. Prepoznala ga je pošto je bio ošišan. Onaj drugi muškarac bio je u maskirnoj vojničkoj uniformi. Miloš je sa Isom otišao u salon sobu, a ovaj drugi za koga zna da se preziva Marković i da je njegov otac radio u hitnoj pomoći, je ušao u kuhinju kod nje i zatražio isprave. Dala mu je svoju ličnu kartu. Pitao je odakle je, a zatim je pitao za torbu koja se nalazila u drugoj sobi, pa mu je ona rekla da su to stvari koje su spremili kada su trebali da idu iz Prištine. On je otvorio torbu i uzeo majicu bele boje, rekao joj da zine i stavio joj majicu u usta. Zatim je uzeo drugu majicu i njome je vezao oko glave da joj zapuši usta. Uzeo je i treću majicu i njome joj je vezao ruke, pošto je pre toga joj rekao da sedne na kauč i gurnuo je pa je ona sela. Opsovao joj je majku šiptarsku, ali mu je ona odgovorila da nije šiptarka. Nekako je uspela da odveže ruke, što je on primetio pa joj je ponovo vezao ruke i za to vreme je udarao pesnicama po glavi. Uspela je da otvori terasu pošto je htela da skoči da javi komšiki Bojović Miri, ali je Marković ponovo uvukao unutra a zatim dovukao zamrzivač i blokirao vrata. Nju je udarao kundakom i prinosio joj pištolj pod grlo govoreći joj da ćuti i psujući joj marku. U tom trenutku je čula dva pucnja koji nisu bili tako jaki, i odmah je znala šta se dogodilo. Htela je da pomogne mužu pa je, iako je bila ošamućena, prešla preko zamrzivača, izašla na terasu i bacila jednu flašu sa sirćetom ka Mirinim vratima. Pošto se Mira pojavila ona je zakukala i rekla da su joj odveli muža. Prešla je na Mirinu terasu i ušla u njen stan. Izašle su i došle do njenog stana. Ušavši u svoj stan ona je videla Isu da sedi na kauču krvav i polunagnut. Nije bio popio kafu do kraja. To se desilo oko 19:40 časova. Tada su se okupile komšije koje su pozvale dežurnu službu i hitnu pomoć, ali hitna pomoć nije došla jer su odgovorili da u toku noći ne idu nikuda. Policajci su došli. Komšije su joj izjavljivale saučešće a u jednom trenutku ona je pitala komšinicu Bošku da li je Miloš tu da je odveze kod devera, pa je ona rekla da nije tu i da je na terenu. Međutim, kada se okrenula da potraži nekog drugog da je vozi, videla je Miloša iza sebe, bio je u uniformi, ali bez kačketa i naočara, i on joj je rekao da ne sme da je vozi, da su svuda snajperisti i da je opasno. I drugi su govorili da ne smeju da je voze. Prema njenom objašnjenju Miloša je tražila da bi proverila da li se on nalazi u zgradi. Izjavila je da tvrdi da su Miloš Simonović i Marković čije ime ne zna ubili njenog muža. Još je navela da je na oko tri nedelje pre ovog događaja Miloš došao na njena vrata i rekao Isi da mu kao prijatelju kaže da ide oдавде, spasi svoju glavu i decu. Zbog toga su se oni spakovali i pripremili da odu, ali su ih ostale komšije odgovorile od te namere tvrdeći da nema potrebe da idu i da su dobre komšije.

Na glavnom pretresu oštećena je izmenila svoj iskaz. Tada je izjavila da je dobro poznavala Simonovića pošto je živeo u istoj zgradi i družio se sa njenim sinovima. Sa njim se nije sukobljavala. Markovića je takođe poznavala ali ne tako dobro, tako da mu se čak nije ni javljala. Kritičnog dana su sa suprugom ušli u stan pre 19,30 časova, on je zatražio da zagreje jelo, večerali su pa je on otišao u salon da gleda dnevnik. Pošto je tražio kafu, ona je skuvala kafu i poslužila ga, posle čega je krenula ka terasi noseći čaršav da bi ga istresla. Kada je njen suprug otvorio vrata iza njega u hodniku je videla dva muškarca u šarenoj policijskoj uniformi. Oni su ćutali. Odmah su gurnuli njenog supruga u salon, ušli za njim i pritvorili vrata. Obojica su ušli u salon. Jedan od njih je bio Miloš Simonović koga je prepoznala. On je na glavi imao kačket a na licu tamne naočare, s tim što je glavu držao okrenutu naniže verovatno da ga ne bi prepoznala. Imao je pištolj i automatsku pušku. Ovaj drugi je bio Marković Dragiša. On je na sebi nosio takođe policijsku uniformu sa šarama, imao je kačket na glavi, i nosio je od oružja pištolj i automatsku pušku. Kada su oni ušli u salon, tada je ušao

još jedan muškarac obučen u šarenu vojničku uniformu. On nije imao kapu ni naočare. Prepoznala ga je , to je bio čovek po imenu „Čarli“(Stević Ljubinko) koji je radio u prehrambenoj prodavnici u soliteru naspram onog u kome su oni živeli. Čarli je nosio automatsku pušku, pištolj i nož. Čim je ušao počeo je da joj psuje majku šiptarsku i šutnuo je u predelu noge tako da je pala. Tražio je ličnu kartu pa mu je ona rekla da se nalazi u drugoj sobi zbog čega je on povukao preko sobe, a prolazeći pored njihovih torbi pitao je ; „Šta su ti ove torbe“. Odgovorila mu je da ih je spakovala da idu, pa je on tada iz torbe uzeo jednu majicu i stavio joj istu u usta, dok je drugu pocepao i vezao oko njene glave. Stavio je na kauč, vezao je njene ruke i noge, a nakon toga je ušao u salon u kome je njen suprug bio sa Milošem i Dragišom. Uspela je da odveže ruke a potom da skine majicu sa lica i da odveže noge. Izašla je na terasu u nameri da pozove komšije, ali je to primetio Čarli pa je izašao i ponovo počeo da je tuče i psuje. Tukao je kundakom po rukama i nogama , sve dok se nije onesvestila. Kada se prosvestila videla je da u njenoj blizini nema nikoga. Čula je jedan pucanj u salonu, pa je znala da su ubili Isu. Pošto je čula ovaj pucanj, ona je uspela da izađe na terasu i da baci flašu sa sirćetom na terasu komšike Mire, a potom i sama da pređe na njenu terasu. Kada je Mira pitala šta je to bilo odgovorila je da su odveli njenog Isu i ništa više osim toga, pa je Mira odmah otišla. Mira je izašla u hodnik, a za njom i ona. Kada je pitala Miru da li je njen Isa živ, ona je odgovorila da jeste, nakon čega se ona onesvestila. Pošto se prosvestila videla je da se oko nje okupio veći broj ljudi, a među njima i Miloševu majku. Pitala je gde joj je sin Miloš ,pa je ona odgovorila da je on na terenu. Istovremeno ga je međutim ona videla tu u hodniku u policijskoj uniformi ali bez kape. Te večeri ona nikome nije rekla ko je bio u njenom stanu i ko je ubio Isu pošto nije smela da to kaže, jer je komšika Kadrija rekla da ćuti do zore inače će ih sve pobiti. Za razliku od njene izjave u istrazi ona je na glavnom pretresu porekla da je Miloša zvala da je vozi kod devera. Tek sutradan je pripadnicima policije rekla da su u njenom stanu bili okrivljeni i navedeni Čarli, a to je rekla i istražnom sudiji Okružnog suda u Prištini. Kada joj je predloženo da je u istrazi rekla da su u njenu kuću ušla dvojica , da je Miloš bio u policijskoj uniformi a Dragiša u vojničkoj i da je nju vezivao i tukao Dragiša a da je ona pitala Miloševu majku da je on odveze kod devera, oštećena je rekla da ona to nije izjavila i da njen iskaz nije tačno unet. Na glavnom pretresu je prvi put rekla da je po povratku iz Okružnog suda i ulaska u stan videla da su stvari u njenom stanu ispreturane i da iz istog nedostaje 50 000 DM. Njihov automobil je takođe nestao. To je prema njenom objašnjenju ona i ranije rekla pa ne zna zašto to nije upisano. U istrazi je takođe rekla da je nestao njen novac kada su Markovića pronašli i lišili ga slobode, pa su je zvali da ga prepozna. Takođe je na glavnom pretresu izjavila da je lice koje je bilo u vojničkoj uniformi na cevi pištolja imalo prigušivač . To je videla kada je on pištolj prislanjao uz njen vrat.

Oštećena je dana 6.5.1999 godine, u kancelariji istražnog sudije izvršila prepoznavanje izvršioca krivičnog dela. Tada je, a što se utvrđuje čitanjem tog zapisnika, izjavila „koliko se ja zovem Ramiza, ovaj u sredini zove se Miloš moj komšija, on je bio u stanu, a taj drugi , koji se bio sa dvojicu ne nalazi se ovde“. Nakon pokazivanja slike oštećena je izjavila da je to fotografija njenog komšije , odnosno fotografija tog drugog koji je bio sa Milošem, zna da se preziva Marković i da stanuje u njenom soliteru. Gramatičkim i logičkim tumačenjem njenog iskaza može se zaključiti da je ona tada kao izvršioce ubistva označila ovde okrivljene, s tim što je i tada tvrdila da su u njen stan ušla dva izvršioca.

Dana 14.5.1999 godine, ponovo je vršeno prepoznavanje pred sudijom Okružnog suda u Prištini. Uvidom u zapisnik Ki 49/99 sud je utvrdio da je tada, između trojice muškaraca koji su postavljeni radi prepoznavanja , oštećena prepoznala kao lice koje je ušlo u njen stan osumnjičenog koji je sedeo u sredini i bio obučen u vojničku uniformu, imao je malu bradicu i pušku. On je njoj , prema kazivanju oštećene, vezivao ruke i usta. Na ovom zapisniku nije

nigde označeno ime osumnjičenog koga je ona tada prepoznavala , ali se na osnovu opisa Markovića koji je ona dala pre toga prilikom saslušanja može zaključiti da je tada ona vršila prepoznavanje okrivljenog Markovića. Za razliku od tada datog iskaza ona je na glavnom pretresu izjavila je to bio Stević, koga tada opšte nije spominjala, kao i da je nosio automatsku pušku , pištolj i nož.

Ocenjujući iskaz oštećene pojedinačno sud je zaključio da je osnovna karakteristika njenih iskaza da je ona bila nedosledna, da je iskaze menjala stalno ih dopunjujući, i da su njeni iskazi nelogični.

Naime, njen prvi iskaz dat pred istražnim sudijom se od iskaza koji je dala na glavnom pretresu razlikuje u pogledu najvažnijih činjenica: koliko je izvršilaca ušlo u njihov stan i kakve je ko od njih preduzeo radnje. Ona tako u istrazi tvrdi da su, kada je njen suprug izašao da otvori vrata pošto je neko zvonio, u sobu ušla dva muškarca, jedan u policijskoj, a drugi u vojničkoj uniformi. To je izričito tvrdila ne ostavljajući mogućnost da je još neko ušao. Opisujući uloge izvršilaca ona navodi da je Miloš otišao u salon, dok je ovaj drugi koga označava kao Markovića prišao njoj i zatražio isprave pa mu je ona dala ličnu kartu. Zatim detaljno opisuje da joj je Marković rekao da zine i stavio joj majicu u usta, a zatim joj je drugu majicu vezao oko glave da bi joj zapušio usta. Vezao je i njene ruke psujući joj majku šiptarsku, a zatim je počeo da je udara pesnicama po glavi. Kada je uspela da otvori terasu u nameri da izađe Marković je to video pa je uvukao unutra, dovukao zamrzivač do vrata i blokirao ih a zatim je počeo da je tuče konudakom , prineo joj pištolj pod grlo , naredio joj da ćuti, i počeo da psuje majku. Tada su odjeknula dva pucnja. Dakle, prema njenim navodima u vreme kada je Isa lišen života, Marković je nju tukao tako da nije bio u sobi sa Isom i drugim izvršiocem. Da su bila dvojica izjavila je i prilikom prepoznavanja dana 6.5.1999 godine. Na glavnom pretresu ona međutim drugačije svedoči i tvrdi da su u stan ušla dvojica koja su na sebi imala policijsku uniformu. Bili su to optuženi Simonović i Marković koji su nosili pištolje i automatske puške a na glavi kačkete. Oni su sa njenim suprugom ušli u salon, dok je u njihov stan ušao muškarac u vojničkoj uniformi koga je ona prepoznala kao lice koje je radilo u prodavnici ispred njihovog solitera, po imenu Čarli. Čarli je nosio automatsku pušku, pištolj i nož. Ona drugačije opisuje i njegovo ponašanje pošto navodi da je on odmah počeo da je psuje i šutira, pa je tek onda tražio ličnu kartu. Kada mu je rekla da je u drugoj sobi, on je počeo da je vuče preko sobe, stavio je na kauč i vezao joj i ruke i noge. Prema njenim navodima nakon toga je i on ušao u salon u kome je bio njen suprug sa Simonovićem i Markovićem. Pošto je uspela da odveže ruke i noge ona je skinula majicu s lica a zatim izašla na terasu da pozove komšije, ali je tada Čarli došao i počeo da je psuje i udara kundakom po rukama i nogama sve dok se nije onesvestila. Kada se prosvestila videla je da u njenoj blizini nema nikoga. Čula je jedan pucanj u salonu i znala da su ubili Isu. Tada je ona izašla na terasu i prešla kod komšike Mire . Iz ovakvog opisa izvršioca krivičnog dela se vidi da je ona potpuno drugačije opisala ponašanje optuženog Markovića, a zatim i Čarlija kao lica koje je nju tuklo, pošto sada tvrdi da joj je vezivao noge, da je ulazio u salon i da je tukao dok se onesvestila, kao i da je čula jedan pucanj.

Njeni iskazi se razlikuju i u pogledu činjenice da li je okrivljenog Miloša zvala iste večeri da je odveze kolima kod devera. U istrazi je ona jasno rekla da je iste večeri pitala komšinicu Bošku da li je Miloš tu da je odveze kod devera, da je zatim sama videla Miloša iza nje i da je on rekao da ne sme da je vozi, dok na pretresu poriče da je to izjavila.

Zatim je rekla da je, dok je sedela u stanu Nikole Čolakovića, naišao Marković i da je tražio kola od Nikole, pa je Nikola rekao da nema kola, tako da je on otišao. Marković je te

večeri bio u vojničkoj uniformi. Na pretresu je međutim rekla da opt. Markovića kritične večeri nije videla, a od komšija je čula da je bio tu i razgovarao sa Nikolom s tim što nije bio u uniformi, već u civilnom odelu. Znači i u tom delu su njeni iskazi različiti.

Pored toga, oštećena tek na glavnom pretresu izjavljuje da je iz njenog stana oduzet novac u iznosu od 50 000 DM, kao i da je nestao njen automobil a ključevi od istog su se nalazili u džepu od njenog supruga. To međutim, nije rekla pred istražnim sudijom.

Zatim je oštećena na glavnom pretresu izjavila da je lice koje je nju tuklo na pištolju imalo prigušivač, dok to u istrazi nije izjavila.

Prilikom ocenjivanja njenog iskaza sud je imao u vidu okolnost da je oštećena prvi put saslušana 11.5.1999 godine, znači ne neposredno posle izvršenja krivičnog dela, tako da je imala vremena da se smiri i da svoj iskaz da detaljno, dok je na glavnom pretresu saslušana 8.10.2004 godine, kada više nije bila pod neposrednim uticajem onoga što se dogodilo, tako da je i tada mogla da iznese svoj iskaz i da reprodukuje šta se dogodilo.

Istovremeno je ocenjivao i njene navode da istražni sudija nije uneo tačno njen iskaz pošto nije upisao da su u njen stan ušla trojica, već je pogrešno uneo da je nju napao Marković i da on nije ulazio u salon. Analizom njenog iskaza se utvrđuje da je ona prilikom tog saslušanja jasno rekla da su u njen stan ušla dva čoveka, a zatim je i opisivala radnje samo dva a ne tri čoveka. Osim toga da je tako svedočila govori i okolnost da je prilikom prepoznavanja 6.5.1999 god. takođe rekla da su u njen stan ušla dva muškarca. Zbog toga sud nalazi da se ne mogu prihvatiti njene primedbe da istražni sudija nije tačno uneo sadržinu njenog iskaza.

Što se tiče nelogičnosti iskaza oštećene, pa i njenog ponašanja pošto i saslušani svedoci tvrde da je oštećena neposredno posle ubistva njenog supruga tražila da je optuženi Miloš odveze svojim automobilom kod devera, ono se ogleda u činjenici da je oštećena, iako od trenutka napada na nju i ubistva njenog supruga nije protekao ni čitav čas, od optuženog Miloša tražila da je odveze kod devera, pošto se može postaviti pitanje, da li bi oštećena koja je videla ko lišava života njenog supruga i prepoznala izvršioca, odmah posle izvršenja krivičnog dela tražila da je to lice vozi i pruža joj određene usluge. Naprotiv, logičnije bi bilo da ona videvši ubicu svog supruga istog napadne tražeći razloge i objašnjenje zbog čega je to učinio, da prisutnim ljudima saopšti da je to on učinio, da počne da ga vređa, da ga kune ili da mu preti, a ni u kom slučaju ne bi tražila da je vozi kod rođaka, jer bi mogla očekivati i da prema njoj učini neko zlo.

Imajući uvidu ovakve karakteristike iskaza oštećene, sud je zaključio da on sam po sebi, ali ocenjivan i u vezi sa ostalim dokazima, ne može predstavljati verodostojan dokaz na osnovu koga se može utvrditi da su krivično delo ubistvo oštećenog Ise izvršili okr. Marković i Simonović.

Da bi utvrdio da li je oštećena bila sposobna da kritičnom prilikom opaža, primeti i reprodukuje činjenice pod kojima se ovaj događaj odigrao, i radi razjašnjenja nedoslednosti u njenom iskazu, sud je odredio veštačenje od strane psihologa.

Prema nalazu i mišljenju veštaka dr Nade Janković, specijaliste medicinske psihologije iz Beograda, intelektualne sposobnosti oštećene su bliske prosečnim intelektualnim sposobnostima. Kod nje se aktuelno registruje blaži pad mentalne efikasnosti, što je uslovljeno inhibicijom sposobnosti pažnje i koncentracije kao i usporenošću motorike. Mišljenje je uredno po formi i sadržini. Uspesna je u domenu konkretnog i funkcionalnog

rezonovanja dok je sposobnost pojmovnog rezonovanja nešto slabija ali ipak primerena nivou njenih intelektualnih sposobnosti i edukacije. Ista pokazuje nepoverljivost i nesigurnost i ulaže pojačani napor u anticipaciju eventualnog reagovanja drugoga prema njoj. To se dovodi u vezu sa pokazateljima određenog stepena aktuelne intrapsihičke destabilizacije – prisutne napetosti straha. Ove reakcije su uslovljene potrebom ponovnog psihološkog približavanja kritičnom događaju i u takvim okolnostima njeni iskazi povremeno mogu ostavljati utisak zbunjenosti i nesigurnosti ali se elementi konfabulatornog ne uočavaju. Proces tugovanja za izgubljenim suprugom se uspešno odvijao što takođe predstavlja dodatnu potvrdu uspostavljene procene ispitanice kao stabilno organizovane ličnosti. Njen aktuelni odnos prema kritičnom događaju obeležen je razumnom potrebom da se pravda zadovolji, pri čemu se ne evidentira postojanje elemenata patološke mržnje ili želje za osvetom. Polazeći od takvog nalaza veštak je dala mišljenje da kod oštećene nema znakova psihopatologije, procenjena je kao prosečno inteligentna osoba normalne organizacije ličnosti. Rezidualne afektivne poteškoće ne utiču na proces mišljenja niti na njenu sposobnost da reprodukuje činjenice pod kojima se kritični događaj odigrao. Takođe nema pokazatelja da je sklona laganju, konstruisanju podataka ili konfabulaciji, a njen aktuelni odnos prema kritičnom događaju obeležen je razumnom potrebom da se pravda zadovolji.

Na glavnom pretresu je veštak na pitanje kako se mogu tumačiti nedoslednosti i izmene u iskazima oštećene koje je ona dala u različitim fazama kriv. postupka veštak je navela: baterijom testova je utvrđeno da je oštećena prosečnih intelektualnih potencijala i normalne organizacije ličnosti, kod kojih izostaju testovni indikatori za umišljeni poremećaj ili konfabulaciju. Zaključuje da je ona kritičnom prilikom s obzirom na visoki nivo traume bila u stanju da organizuje svoje psihološke potencijale uključujući i adaptivne potencijale na dramatične okolnosti i da se izbori za vlastiti život. Takođe je zaključila da, s obzirom na to da kod nje postoji pojačana pažnja na sve okolnosti kako da preživi, na budnost svesti tom prilikom, ona je bila u stanju da opazi sve što se dešavalo, da ga zapamti i reprodukuje, s mogućnošću manje nedoslednosti u reprodukciji koja je mogla da proistekne iz potiskivanja onoga što je ekstremno neprijatno. S obzirom da je objektivnim metodama isključeno da je njeno ponašanje bilo nesvesno, veštak je ostala pri mišljenju da je oštećena bila sposobna da reprodukuje događaj koji se odigrao i da objasni sve naknadne izmene. Strah koji je kod nje nastupio bio je visokog intenziteta ali je mobilisao sve njene sposobnosti da se izvuče iz konkretne situacije i da preživi. Tom prilikom je ona adekvatno procenila do kog nivoa su oni ugroženi, da je to opasno po njihov život. I da ih ugrožava. Znači ona je mogla da vidi i da upamti koliko je ljudi u sobi, da ih prepozna i da opiše način na koji su je ugrožavali pa da to i reprodukuje. Ovaj primarni strah nije bio od uticaja na opažanje upamćivanja i reprodukciju ovog događaja tako da on ne može da se dovede u vezu sa naknadnim izmenama njenog iskaza. Kod nje je mogao da nastupi sekundarni strah izazvan promišljanjem o naknadnim posledicama onoga što se desilo i da dovede do eventualne izmene njenog iskaza. Motiv za imenu njenog iskaza može biti nešto drugo.

Na posebno pitanje da li se kasnije menjanje prvobitno datog iskaza može tumačiti namernim postupcima iste, veštak je odgovorila da ona ne isključuje ni jedan motiv za takvo njeno postupanje.

Prema mišljenju veštaka oštećena nije mogla da potpisne podatke vezane za to ko je te večeri napao, koliko je lica bilo i ko je baš nju tukao i vezivao, niti pak da se tek kasnije priseti tih detalja, jer se u konkretnom slučaju radi o strategijskim događajima, a kao što se iz opisanog vidi ona se te večeri organizovala i preduzela je sve aktivnosti da uspe da preživi. Protek vremena s obzirom na njene personalne i kognitivne karakteristike nije bitno otežavajuća okolnost za procenu šta se dešavalo kritičnom prilikom.

Sud je našao da je nalaz i mišljenje veštaka dat od strane veštaka stručnog za ovu vrstu veštačenja. U svom pismenom nalazu veštak je dala svoje mišljenje o opštoj verodostojnosti iskaza oštećene-njenim intelektualnim mogućnostima, sposobnosti da opaža, upamti i reprodukuje upamćeno, ali nije izvršila analizu iskaza oštećene u različitim fazama krivičnog postupka kada je ona menjala svoje iskaze u pogledu odlučnih činjenica, kao ni okolnosti da je oštećena tražila da je optuženi Miloš vozi kod njenih rođaka neposredno posle izvršenog ubistva, pa je samim tim izostala posebna ocena veštaka o verodostojnosti iskaza oštećene koji se odnosi na svedočenje o odlučnim činjenicama. Zbog toga je sud veštaka saslušao na glavnom pretresu pa se ona o tome tada izjasnila. Ocenjujući nalaz i mišljenje veštaka sud je našao da se isti zasniva na pregledu oštećene, a njene intelektualne sposobnosti su utvrđene metodom testiranja. Mišljenje veštaka da je oštećena trpela strah visokog intenziteta i da se nalazila u stanju životne ugroženosti je logično, a potkrepljeno je i okolnostima da je ona u jednom trenutku izašla na terasu, preskočila sa svoje na terasu komšike tražeći od nje pomoć, što nije sporno. Logično je i da su to postupci osobe koja u dramatičnoj borbi za sopstveni život uspeva da organizuje svoje psihološke potencijale i bori se da spase svoj život. Pri tom oštećena izlazi na terasu, baca flašu kako bi skrenula pažnju svoje komšike, a zatim preskače na terasu komšija, dok ne ulazi u sobu u kojoj je njen suprug kako bi pokušala da pomogne istom, čime se potvrđuje da je bila uplašena i da je preduzela sve mere da se spase, a zatim je tražila od svedokinje Mire da otrči i vidi šta je bilo sa njenim suprugom. Na osnovu takvih njenih postupaka sud je zaključio da je oštećena zaista bila sposobna da proceni da se nalazi u situaciji u kojoj je njen život doveden u pitanje a zatim da preduzme mere radi spasavanja svog života. Logično je na osnovu toga izvesti i zaključak da je mogla da opazi koliko je lica ušlo u njen stan, kako su se ponašala i kako su izgledala, kao i da upamti i to kasnije reprodukuje. To da li će oštećena prepoznati koja su to lica zavisilo je od okolnosti: da li je ona ta lica ranije poznavala, da li ih je sretala ili ne, da li ova lica nisu bila maskirana, da li je dobro videla kako izgledaju njihova lica i da li na njima ima nekih karakterističnih crta, koliko ih je dugo gledala, kao i koliko je bila udaljena od njih. To su okolnosti koje izlaze iz domena psihološkog veštačenja, a upravo iskazi oštećene u pogledu okolnosti koja su lica ušla u njen stan i ko je šta činio se razlikuju. Iskazi oštećene u tom delu su nelogični i u suprotnosti sa ostalim dokazima. Nelogični su i u tom delu zašto je oštećenoj Isa rekao da zvoni milicija i zašto nije rekao da zvoni Miloš ukoliko je to zaista bio Miloš koga su dobro poznavali jer je živeo u istoj stambenoj zgradi u kojoj oni žive i družio se sa njihovom decom, pa ga je svakako mogao prepoznati. Zatim je nelogično, ukoliko su ga oštećeni prepoznali, zašto ga nisu nazvali po imenu i pitali zašto je došao, nelogično je zašto Ramiza nije tražila da je zaštiti kada je nju napalo drugo lice, zašto Ramiza nije odmah rekla svedokinji Miri da je Miloš odveo ili ubio Isu ako ga je prepoznala kao lice koje je ušlo sa Isom u drugu sobu i zatim čula dva pucnja, zašto svojim komšijama nije odmah rekla ko je ubio Isu i ko je nju tukao, zašto nije Miloša i Markovića imenovala kao izvršioce krivičnih dela kada ih je posle izvršenja krivičnog dela videla u hodniku svoje zgrade među okupljenim ljudima. Upravo te okolnosti ukazuju na to da ona nije prepoznala izvršioce krivičnog dela zbog čega je u toku postupka najpre rekla da su to optuženi, a na glavnom pretresu u toku 2004 godine da je sa njima bio i svedok Stević Ljubinko i različito opisivala šta su činili. Veštak je odgovarajući na konkretno pitanje rekla da ne može isključiti ni jedan motiv za menjanje iskaza od strane oštećene, pa ni da je to namerno učinjeno. Uzimajući sve to u obzir sud je ocenjujući nalaz i mišljenje veštaka zaključio da se on može prihvatiti u delu koji se odnosi na utvrđivanje intelektualnih sposobnosti oštećene, da je ona u kritičnoj situaciji trpela strah visokog intenziteta, da je preduzela radnje kojima bi spasila svoj život i da je bila u stanju da uoči koliko je lica ušlo u njen stan. To što iznosi različite iskaze u pogledu broja lica, u pogledu opisa šta je ko od njih preduzimao i činio i ko je izvršilac, može se, prema mišljenju veštaka,

tumačiti time da je ona to učinila iz drugih motiva i namerno, a ne isključivo radi istinitog svedočenja i utvrđivanja istine.

Ocenjujući ostale dokaze sud je utvrdio:

Veštak balističar *Dragan Krstić*, iz Beograda je dana 4.6.1999 godine, sudu dostavio pismeni nalaz i mišljenje u kome navodi da je nakon izvršenih ispitivanja utvrdio da je u cevi pištolja marke CZ M 57, kal. 7,62 h 25 mm, fabrički broj 203136, koji je oduzet od okr. Simonovića 6.5.1999 godine, konstatovao prisustvo gareži u cevi na osnovu se čega može zaključiti da je iz tog oružja pucano. Starost gareži i vreme kada je pucano veštak nije mogao da utvrdi. Pregledom i merenjem čaure pronađene u stanu pok. Ise, veštak je utvrdio da se radi o čauri pištoljskog metka kal. 7,62 x 25 mm. Stereomikroskopskim pregledom je utvrđeno da tragovi na čauri sadrže identifikacione karakteristike pogodne za utvrđivanje i identifikaciju. Upoređujući tu čauru sa čaurama koje je veštak probno ispalio iz pištolja oduzetog od optuženog pomoću komparativnog mikroskopa veštak je našao da nema podudarnosti između tragova udarne igle i tragove zatvarača koji se opažaju na čauri pronađenoj u stanu žrtve i onih koji su ispaljeni iz pištolja koji je oduzet od okr. Miloša.

Pregledom i merenjem dostavljenog projektila koji je pronađen u kući pok. Ise, veštak je utvrdio da se radi o projektilu pištoljskog metka kal. 7,62 x 25 mm. Upoređivanjem tragova pogodnih za identifikaciju koji su nađeni na ovom projektilu sa tragovima na projektilima koje je probno ispalio veštak iz pištolja oduzetog od okrivljenog, veštak je utvrdio da ne postoji podudarnost tragova na projektilu izuzetog iz stana pok. Ise i projektila ispaljenih iz pištolja koji je oduzet od okrivljenog Miloša.

Imajući to u vidu veštak je na glavnom pretresu zaključio da projektil koji je pronađen u stanu ošt. Ise nije ispaljen iz pištolja koji je oduzet od okr. Simonovića. Opisane činjenice su prema mišljenju veštaka utvrđene na pouzdan način. Dalje je veštak dao mišljenje da na osnovu izgleda rane na telu pok. Ise nije moguće utvrditi kalibar projektila kojim je on pogođen s obzirom da je kod njega oštećeno meko tkivo, a na osnovu oštećenja mekih tkiva se u principu nikada to ne može utvrditi. Kostí lobanje žrtve oštećene su projektilom koji je došao pod izvesnim uglom, a osim toga izazvani su defekti kosti nepravilnog oblika i dimenzija sa više koštanih odlomaka, tako da ne postoji ni mogućnost da se pregledom kosti lobanje odredi kalibar projektila.

Nalaz i mišljenje veštaka balističara sud je prihvatio pošto je dat od stane stručnog lica, celovit je, u dovoljnoj meri je i na stručan način obrazložen. Činjenice koje su utvrđene veštačenjem i to da projektil kojim je pogođen oštećeni Isa i koji je pronađen u stanu žrtve nije ispaljen iz oružja koje je oduzeto od opt. Miloša, jasno govore o tome da oštećeni Isa nije lišen života iz pištolja koji je optuženi Miloš dužio kao policajac i nosio sa sobom dana 05. i 06.05.1999 godine. To je u direktnoj suprotnosti sa iskazom oštećene koja je tvrdila da je u sobu – salon ušao okr. Miloš koji je nosio pištolj i automatsku pušku i ispalio dva metka.

S obzirom da je zamenica OJT izmenila svoju optužnicu u toliko što je navela da je Isu lišio života opt. Simonović, tako što je iz neposredne blizine u njegovu glavu ispalio 2 projektila iz vatrenog oružja nepoznate marke i broja (u prvobitnoj optužnici je optužen da je projekte ispalio iz pištolja koji je oduzet od njega) kalibra 7,62 mm, sud je izveo više dokaza radi utvrđivanja da li optuženi poseduje još neki pištolj.

Kada je Simonović saslušan u istrazi on je izjavio da od ličnog naoružanja ima pištolj 7,65 mm koji se nalazi kod njegove majke koja ga je dala komšinici koja stanuje u naselju na Sunčevom bregu. Na prvom glavnom pretresu je objasnio da on nije posedovao svoj pištolj, već da je njegov otac nasledio od svog oca pištolj 7,65 mm. Za svog oca je tvrdio da se on odselio 1990 ili 1991 godine posle razvoda sa majkom, pa je sa sobom poneo i svo lovačko oružje.

Radi utvrđivanja činjenice da li optuženi Simonović poseduje neko oružje, sud je zatražio izveštaj od SUP-a Prištine, pa je uvidom u dostavljeni izveštaj PU Priština utvrdio da na osnovu postojeće evidencije optuženi Simonović nema registrovano oružje na svoje ime, niti mu je izdato odobrenje za nabavljanje vatrenog oružja. Od PU za Grad Beograd je sud pribavio izveštaj od 8.4.2007 godine iz kojeg se utvrđuje da otac okr. Simonovića poseduje revolver marke CZ kalibar 357 Magnum, broj 300697 koji je registrovan 3.3.1992 godine, lovačku pušku marke IŽ kalibra 12 mm, koja je registrovana 31.12.1997 godine i lovački karabin CZ br. 156196, kalibra 7h 64 mm. Dakle, iz ovih dokaza proizilazi da optuženi Miloš nije posedovao pištolj kalibra 7,62 mm, niti su takav pištolj posedovali njegovi najbliži srodnici, kojim je mogao lišiti života ošt. Isu.

Uvidom u dozvolu za posedovanje oružja SUP Skoplje br. 5644, sud je utvrdio da je ova dozvola izdata Novici Simonoviću za pištolj marke CZ kalibra 7,65 mm, broj 11073 dana 13.02.1975 godine. Kako se deda okrivljenog zvao Novica, sud je zaključio da je to upravo pištolj o kome je govorio okr. Simonović kada je rekao da je njegova majka držala takav pištolj..

U vezi sa ovim pištoljem sud je saslušao i majku okrivljenog Bošku Simonović iz Beograda koja iskazuje da je njen svekar posedovao pištolj kalibra 7,65 mm. Taj pištolj je njen suprug doneo u Prištinu, ali ga posle razvoda braka nije poneo sa sobom već joj je pištolj ostavio. Ona ga je zamotala u neku krpu i čuvala iza regala. U njemu je bilo dva ili tri metka. Ona je taj pištolj držala zbog svoje bezbednosti. Isti je nosila sa sobom kada je išla kod prijateljice Bojane Đurović koja je živela sama. Po završetku bombardovanja ona je napustila Prištinu, pa je ovaj pištolj ponela sa sobom i predala ga svom suprugu u Beogradu.

Ocenjujući izvedene dokaze u međusobnoj vezi sa odbranom optuženog sud je zaključio da se okolnost da je optuženi Simonović živeo zajedno sa majkom koja je držala pištolj marke CZ kalibra 7,65 mm, ne može uzeti u prilog optužbi da je on lišio života pokojnog Isu projektilima ispaljenim iz pištolja, kada se ima u vidu da je u stanu oštećenog pronađena čaura od pištoljskog metaka i projektil, oboje kalibra 7,62 mm. Upravo postojanje čaure i projektila drugačijeg kalibra govore o tome da oni nisu ispaljeni iz pištolja kalibra 7,65 mm, koji je u to vreme držala majka okrivljenog Simonovića.

Kao svedoke sud je u vezi da okolnostima pod kojima je izvršeno ubistvo ošt. Ise saslušao:

Bojović Miru iz Aleksinca, koja svedoči da je u Prištini živela u stanu koji se graničio sa stanom oštećenih. Oko 19,30 č kritičnog dana, ona je bila pošla ka kupatilu da bi prosipala vodu iz lavora. Čula je da je nešto lupilo pa je spustila lavor i izašla na terasu. Videla je da je na njenu terasu pala flaša sa sirćetom, pa je pitala „Šta je to“. Javila joj se Ramiza sa svoje terase i rekla joj da potrči odvedoše njenog Isu. Odmah je krenula ka svojim vratima, otključala ih, skinula lanac i otvorila rajber, a zatim izašla u hodnik, ali u hodniku nikoga nije videla. Nije čula ni odjek koraka ni glasove ljudi u hodniku. Ulazna vrata od Isinog stana su

bila odškrinuta , pa je ona ušla u stan i videla da na krevetu sedi Isa sa glavom na naslonu kreveta i da se na zidu iza njegove glave vidi rupa. Na jamboliji je videla krv. U sobi nikoga osim Ise nije bilo. Kada se okrenula Ramiza je bila u hodniku iza nje pa je ona izvela da ne bi gledala svog supruga u krvi. Oko vrata Ramize videla je belu krpu ili maramu, pa joj je Ramiza objasnila da su je vezivali tom maramom. Na njenoj ruci i potiljku je videla čvoruge, pa joj je stavila hladne obloge. Pred njom Ramiza nije govorila o tome ko je ulazio u njen stan, koliko ih je bilo u stanu i šta su radili sa njom i sa Isom. Videla je da je Ramiza u šoku i da je izgubljena, samo je gledala. Tada ona u hodniku nije videla optužene, a ni lice po nadimku „Čarli“ koje ona poznaje. U istrazi je ova svedokinja izjavila da je ona pitala Ramizu „Ko“ kada je Ramiza rekla da potrči pošto su odveli Isu, pa je Ramiza rekla „Ne znam“.

Iskazom svedokinje Mire se potkrepljuju navodi Ramize da je bacila flašu na terasu svedokinje Mire da bi je pozvala u pomoć. Njen iskaz nije mogao uzeti kao dokaz o tome ko je izvršio krivično delo ubistvo, odnosno da su to učinili optuženi, pošto ona nije videla ko je pucao u glavu optuženog, niti je videla optužene u hodniku zgrade neposredno posle ubistva oštećenog. Istovremeno se može postaviti pitanje, zašto oštećena nije svedokinji rekla ko su lica koja su ušla u njen stan, nju vezala i pucala na njenog supruga, odnosno da su to učinili okr. Miloš i Dragiša ukoliko ih je stvarno prepoznala, jer je nelogično zašto ona ne bi to odmah rekla ukoliko je optužene videla i prepoznala. Da je ona videla učinioce i prepoznala ih, da je znala njihova imena ili iz kojih porodica potiču, moglo bi se očekivati da njihova imena navede kada je rekla da su odveli njenog supruga. Tim pre je logično to očekivati da kaže kada je bila upitana ko je to učinio. S obzirom da je ona svedokinji na njeno pitanje ko je odveo Isu odgovorila da ne zna, takvim njenim odgovorom se dovodi u pitanje istinitost kasnije njene tvrdnje da su to učinili optuženi Simonović i Marković, odnosno Čarli koji nije optužen. Naprotiv to upućuje na zaključak da ona izvršioce nije prepoznala.

Kao svedoka sud je zatim saslušao *Čolaković Nikolu* koji je u vreme izvršenja krivičnog dela bio komšija oštećene. Prema njegovom iskazu koji je dao u istrazi on je oko 19,30 č bio na šestom spratu da zavari antenu. Kada je krenuo da se vrati oko 19,50 č, u hodniku je susreo Ramizu , svoju suprugu i svedokinja Bojović Miru. One su mu rekle da su odveli Isu. Pošto stanuje u susednom stanu do Ise po dolasku na taj sprat video je da su vrata oštećenih odškrinuta , pa je ušao u Isin stan i video ga na kauču a na zidu krv. Pozvali su policiju pa su policajci doli za oko 5 do 10 minuta. Ubrzo posle dolaska policije, oko 10 minuta, došao je Simonović Miloš koji je na sebi imao policijsku uniformu. Ramiza je Simonovića zamolila da ide da dovede devera, pa je on rekao da hoće, ali je komšika Vesna Milošu rekla da ne ide, pa mu je i on to savetovao i rekao mu da ukoliko ide i on će poći sa njim. Na pretresu je objasnio da je Ramiza rekla „kidnapovali su Isu ili ubili, molim te pojuriti“. Policajci su iste večeri zaključali stan kako bi obezbedili dokaze, jer veštaci tada nisu mogli da dođu, pa je oštećena ušla u njegov stan na prvom spratu preko puta njenog. Razgovarali su o tome ko je ubio Isu pa je Ramiza rekla komšije, da su bila trojica od kojih dva u vojničkoj a jedan u policijskoj uniformi, da su je vezivali maramom i tukli. Negde oko 24 časa on je legao da spava ali je Ramiza iznenada ušla u njegovu sobu i rekla: „A Miloše crni barjak ti se vio iznad glave“. Pitao je koji Miloš , pa je ona rekla „Boškin sin.“ On je pitao šta ima Miloš sa tim, a Turkinja Kadrija je rekla da ne napada dete. Ramiza je rekla da zna šta priča i da je on ubio Isu. Zatim je izjavila da je sa njim bio Marković koga je takođe prepoznala, tok treće lica nije prepoznala. Sutradan je bio prisutan kada je Ramiza ušla u svoj stan i otuda donela novac, a na njegovo pitanje da li još nešto fali, rekla je da ništa ne fali i da su sve stvari u stanu. Te večeri je on video da je Miloš došao sa spoljašne strane i popeo se kod njih, a bio je u vojničkoj uniformi. Tvrdi da je nakon puštanja iz pritvora video da je prošao okr. Marković pored njega i Ramize i javio se rekavši im dobar dan, pa mu je Ramiza odgovorila „Dobar dan sine“ što je njega iznenadilo s obzirom da je ranije tvrdila da je on

ubio Isu.. Još je tvrdio da je nakon toga Ramiza počela da tvrdi da će ih iseliti, a njega je napala da je kod njega održan sastanak pre ubistva supruga. Napala ga je da je on ukrao automobil i da je oteo kamion sa stvarima.

Iskaz svedoke Nikole sud uzima u prilog činjenici da je ošt. Isa lišen života u svom stanu, činjenici da je okr. Miloš u stambenu zgradu u kojoj su svi oni živeli došao posle 20 č i to posle policajaca koji su obezbeđivali lice mesta i da je oštećena Ramiza od Miloša tražila da je vozi automobilom. To što je ona posle ponoći izjavila da je delo izvršeno od strane optuženih i trećeg lica koje ona nije prepoznala je u suprotnosti sa ostalim iskazima svedoka, kao i iskazom oštećene koja je u istrazi tvrdila da su u njen stan došla dva čoveka, a na glavnom pretresu da je sa njima bio i svedok Stević, upućuje na zaključak da je oštećena bila nesigurna kada je govorila o izvršiocima krivičnih dela, odnosno ko je ušao u njen stan i koliko lica. A činjenica da je posle ovog događaja počela da govori da je pre ubistva njenog supruga u stanu Nikole održan sastanak vezan za ubistvo njenog supruga, govori o tome da je svoj iskaz oštećena stalno dopunjavala i prilagođavala ga novim okolnostima koje niko nije potvrdio, pa samim tim upućuje na zaključak da se njen iskaz ne može prihvatiti kao verodostojan u pogledu činjenice da je prepoznala izvršioca krivičnog dela i da je u tom delu iznela istinit iskaz.

Svedok *Gerasimova Sretena* iskazuje da je kritičnog dana videla oštećenu ispred stambene zgrade u kojoj obe žive a zatim je otišla u svoj stan. Po završetku dnevnika koji počinje u 19,30 č ušla je u kupatilo i tada začula galamu i lupnavu. Kroz špijunku na vratima je videla u hodniku komšiku Bojović Miru koja se drži rukama za glavu. Otvorila je vrata i pitala šta se događa, pa je Mira rekla „Odvedoše Isu, ubili su Isu“. Pošto je stanovala blizu oštećene uočila je da su vrata otvorena i videla da Isa sedi na kauču, videla je krv na njegovom ramenu i krv na zidu iza njega. Pozvala je hitnu službu a potom i policiju. Okupile su se druge komšije, a posle 15-20 minuta ona je videla da je došao Simonović Miloš koji je nosio na sebi uniformu. Ramiza, koja je bila tu, se obratila Milošu i pitala ga da li hoće da je odveze kod Isine braće, odnosno da Isinu braću dovede. Miloš je rekao da hoće, ali mu je ona rekla da ne ide pošto je opasno i neko može da ga ubije. To su mu rekle prisutne komšije. Još je izjavila da je od Ramize mesec dana ranije čula da im je Miloš rekao da idu u Makedoniju. Ramiza je takođe govorila da su ti koji su ubili Isu bili u milicijskoj i vojnoj uniformi.

Ocenjujući iskaz Sretene sud je našao da se on može prihvatiti kao verodostojan pošto je saglasan sa ostalim dokazima u pogledu činjenice da se događaj u kome je Isa lišen života odigrao nešto pre 20 č, da je lišen života u svom stanu, da je Miloš došao na mesto događaja posle izvršenog ubistva, da je ošt. Ramiza tražila od Miloša da je odveze kod devera i da joj Ramiza ispričala da je Miloš savetovao njenom suprugu da ide u Makedoniju. Pred njom Ramiza izvršioca krivičnog dela nije imenovala, tvrdeći samo da su bili obučeni u policijsku i vojnu uniformu. Na osnovu njenog iskaza se ne može utvrditi da su ubistvo izvršili optuženi, jer oštećena odmah posle ubistva nije pred njom govorila ko su izvršioc, niti je imenovala optužene kao izvršioca, ali se njime potvrđuje da je Miloš došao ubrzo posle izvršenja kriv. dela, kao i činjenica da je Ramiza tražila da je vozi što Ramizino ponašanje čini nelogičnim kada se ima u vidu da je kasnije izjavila da je ubistvo izvršio Miloš.

O okolnostima vezanim za izvršenje krivičnog dela ubistva svedočila je *Kelmen Gordana* iz Niša, u vreme izvršenja krivičnog dela iz Prištine. Ona iznosi da je sa sedmog sprata na kome živi čula kuknjavu na prvom spratu na kome živi Ramiza. Od komšike Jović Slavice saznala je da je ubijen komšija Isa. Sišla je na prvi sprat i oštećenu zatekla u hodniku. Izjavila joj je saučešće i pitala je ko je to uradio. Prema njenim navodima, koje je dala u istrazi, oštećena je rekla da je jedno lice bilo u milicijskoj a drugo u vojničkoj uniformi, da

jedan ima veze sa zgradom i da tu dolazi a da onog drugog ne zna. Na pretresu je dopunila svoj iskaz tvrdeći da je oštećena objasnila da su izvršioči kriv.dela bili u maskirnim uniformama i da joj se čini da je jednog videla a da onog drugog nije videla. Pokazala joj je trag crvenila na vratu, ali se njoj čini da je tu bilo i hematoma, kao i da je oštećena izjavila da su je ili tukli ili vezivali i da je preskočila preko terase i došla kod Mire. Tvrđila je da je to pljačka i da su to učinili zbog para. Dok su stajali u hodniku u zgradu je utrčao opt. Miloš u policijskoj uniformi i sa naoružanjem ali se ne seća šta je od oružja nosio. Rekao je da je preko motorole čuo da se nešto dogodilo u njihovoj zgradi i pitao je šta se dogodilo. Kada je čuo da je ubijen Isa on je prišao Ramizi i zagrlio je dok je ona govorila „Ubiše mi Isu“. Čula je zatim da je Ramiza pitala Miloša da je odveze kod devera, pa je on rekao da hoće. Kada je sutradan čula da je Miloš uhapšen bila je iznenađena, s obzirom na ono što je videla prethodne večeri i na činjenicu da se Miloš družio sa Isinom decom. Pošto je tada videla Ramizu u hodniku Nikolinog stana pitala je da li je to moguće, pa je oštećena rekla da je Miloš, ali da nije smela da to kaže sinoć, već je čekala da dođe kum. Tada nije spominjala novac niti da je neko ukrao novac. Nije ni spominjala ko je bio sa Milošem. Ona tvrdi još da je bila prisutna kada je po završetku ratnih dejstava pored nje, Ramize i još nekih komšija prošao Marković i rekao im „Dobar dan“ pa mu je Ramiza odgovorila što je nju začudilo. Treće lice kao izvršioca kriv.dela oštećena nije spominjala, već je tvrdila su bila dvojica. Čarlija koga ona poznaje tada nije videla u hodniku.

Analizom iskaza svedoka Gordane, sud je utvrdio da je ona sa ošt.Ramizom kontaktirala ubrzo posle ubistva pok. Ise. Pred njom je oštećena tvrdila da su kriv.delo izvršila dva lica, dok ne spominje treće lice, što je u suprotnosti sa iskazom oštećene koji je ona dala na glavnom pretresu. Oštećena je pred njom, a pre nego što je ušla u svoj stan izrazila sumnju da je izvršilac to učinio zbog novca, dok sutradan uopšte novac nije spominjala, čime se dovode u sumnju navodi oštećene izneti na glavnom pretresu. Oštećena takođe nije mogla da imenuje jednog od izvršioca za koga je tvrdila da ga ne zna. Za jednog od njih je rekla da ima veze sa zgradom i da joj se čini da ga je videla. Na osnovu takvog opisa izvršioca, koji je ona dala pred svedokinjom, može se zaključiti da ona jednog od izvršioca nije prepoznala a da joj se drugi učinio poznatim. U vreme razgovora ona nije rekla ime tog lica, pa se može postaviti pitanje zašto ona to ne bi učinila da je bila sigurna da su to učinili optuženi. Dakle na osnovu ovakvog opisa događaja i izvršioca koji je oštećena dala svedokinji Gordani, ne može se sa sigurnošću utvrditi da je oštećena tada prepoznala kao jednog izvršioca okr. Miloša, dok drugog izvršioca nije uopšte prepoznala, a treće lica uopšte nije spominjala. Što se tiče iskaza Gordane, on je bio detaljan, ubedljiv i u saglasnosti je sa ostalim iskazima, osim sa iskazom oštećene koji je ona dala na glavnom pretresu, pa se njen iskaz može prihvatiti kao verodostojan.

Zatim je kao svedoka saslušao *Gaši Kemala* iz Prištine, koji stanuje u istoj stambenoj zgradi u kojoj i oštećena, a koji potvrđuje da je u vreme dnevnika čuo galamu u hodniku zbog čega je izašao iz stana i tada saznao od komšija da je neko ubio komšiju Isu. Dok je pre toga sedeo sa ocem u stan kod njih niko nije dolazio da traži bilo šta. Kada se posle ovog događaja vratio od oca je saznao da je neko od komšija tražio lek i da mu je on dao lek za pritisak. Prema nalazu suda iskaz ovog svedoka se može prihvatiti kao verodostojan pošto je u saglasnosti sa ostalim izvedenim dokazima. Isti je sud uzeo u prilog zaključku da je Isa toga dana lišen života, da je delo izvršeno u vreme kada se emituje drugi dnevnik nešto pre 20 časova, kao i da se njegovim iskazom potvrđuju navodi okr. Markovića da je u to vreme kada se čula galama u hodniku i kada je svedok izašao iz sobe, optuženi Marković otišao u stan Kemala i tamo od njegovog oca tražio i uzeo tabletu za pritisak. Tada je kroz hodnik prošao

okr. Dragiša tako da su mogli da ga vide svedoci koji su to potvrdili prilikom saslušanja, ali i oštećena..

O tome da li su tog dana videli opt. Miloša pre vremena kada je Isa lišen života, svedočili su svedoci:

Danijela Lazić iz Prištine, koja se u to vreme zabavljala sa Milošem, a koja potvrđuje da je videla Miloša kada je oko 18 časova došao u stan Ljilje Đukanović u soliteru u kome on živi, kod koje je ona otišla da je ofarba. Iz stana je Miloš otišao oko 18,30 časova, rekavši da radi od 19 č. Pre toga je čula da je majci rekao da nešto pripremi za jelo. Čula je takođe da ga kolege čekaju ispred stambene zgrade i da mu sviraju iz automobila. Kada je nešto pre 20 č izašla iz ove zgrade nikoga nije videla u hodniku, pa ni Miloša.

Svedok *Danijela Ničić* iz Prištine, koja je potvrdila da je u popodnevrim satima kritičnog dana bila zajedno sa Danijelom Lazić u stanu Ljilje Đukanović i da je dok su one bile tamo dolazio opt. Miloš. Iz tog stana su sa Danijelom otišle oko 19,30 č, ali tada nikoga nije primetila. Dok je ona bila u stanu kod Ljilje došao je i Kostić Goran.

Svedok *Kostić Goran* iz Prizrena, koji je takođe potvrdio da je 5.5.1999 godine došao u stan kod Ljilje Đukanović posle 18 č i tamo zatekao Danijelu Lazić i Danijelu Ničić. Posle nekoliko minuta je došao okrivljeni Miloš. Miloš je u stanu ostao do 18,30 č, kada je otišao, dok je on u stanu kod Ljiljane ostao do 21 čas.

O boravku Miloša u njenom stanu svedočila je i *Ljiljana Đukanović* iz Prištine koja iskazuje da je 5.5.1999 godine u svoj stan došla oko 17,30 časova, sa drugaricama Danijelom Lazić i Danijelom Ničić. Nešto pre 18 časova je kod nje u stan došao okrivljeni Miloš koji se zabavljao sa Danijelom Lazić. Otišao je zatim kući a potom se ponovo vratio kod njih u 18 č. U međuvremenu je došao i Kostić Goran. Miloš je u njenom stanu bio do 18,30 č, a zatim je otišao pošto je trebao da ide na posao. Tada je on bio u policijskoj uniformi. Obe Danijele su iz njenog stana otišle oko 20 č, a ona je sa Goranom izašla oko 21 č i tada je u hodniku na nekom od nižeg spratova videla žene koje su kukale.

Ocenjujući njihove iskaze sud je zaključio da se oni mogu prihvatiti kao istiniti, pošto su međusobno saglasni, a svedokinja Danijela Lazić posle tog događaja nije videla okr. Miloša, niti je u bilo kakvoj vezi sa njim, tako da nije imala razloge da govori neistinu kako bi mu pomogla. Njihovi iskazi su saglasni sa iskazom optuženog. Na osnovu ovih dokaza sud je utvrdio da je optuženi dana 5.5.1999 godine, u vremenu nešto pre 18 do 18,30 č boravio u stanu svedokinje Ljiljane, a zatim je u 18,30 č izašao iz njenog stana rekavši da od 19 časova radi.

U pogledu okolnosti gde se okrivljeni Miloš nalazio u vreme izvršenja krivičnog dela ubistvo i o njegovom ponašanju u toku večeri i noći 5.5.1999 godine, svedočili su:

Ivanović Slaviša iz Prištine, koji iskazuje da je u to vreme radio u SUP-u Priština kao vođa sektora Prve policijske stanice. Zato zna da je u istoj policijskoj stanici u vreme izvršenja krivičnog dela radio okr. Simonović kao rezervista. Pošto je u to vreme bilo u toku bombardovanje od strane NATO snaga, njihova policijska stanica je bila dislocirana po kućama i podeljena u grupe, tako da Simonović nije bio sa njim, već je bio u drugoj grupi. Policajci su bili zaduženi automatskim puškama M 70, kal. 7,62 mm, i pištoljima, on je nosio pištolj marke CZ 99, kal. 9 mm. Njihovi pištolji nisu imali prigušivače, a da bi se postavili prigušivači bilo je neophodno dograditi neke delove za njihovo postavljanje. Kritičnog dana ga je dežurna služba obavestila o ubistvu koje je izvršeno u stambenoj zgradi u naselju Ulpijana, na Trgu Jurija Gagarina i uputila ga na mesto izvršenja krivičnog dela. Na lice

mesta je stigao u 20,15 č i utvrdio da se ubistvo dogodilo u soliteru P 8/2. Iako je utvrdio gde se ovo ubistvo odigralo, on je u prvi mah pogrešno obavestio komandira policije rekavši da je isto izvršeno u soliteru 8/1. Oštećenu Ramizu je video u stanu komšije preko puta njenog stana. Seća se da je u hodniku video Simonovića, ali u civilnom odelu, a čini mu se da je oštećena Ramiza tražila od okrivljenog da je nekuda odveze. Sutradan su ga pozvali pa je zajedno sa operativnim radnicima policije lišio slobode okr.Simonovića koji je bio u policijskoj uniformi. Od Simonovića su oduzeli automatsku pušku i pištolj TT, kalibra 7,62 mm, kojim su se dužili rezervisti policije. Koliko se seća oštećena Ramiza je pronašla novac koji su držali u stanu.

Iskaz ovog svedoka sud je uzeo kao dokaz o tome da je izvršeno ubistvo ošt. Ise, da se isto odigralo pre 20 č, da je na mesto događaja dolazio i okrivljeni Simonović, da policajci nisu posedovali pištolje sa prigušivačima, tako da ni Simonović nije mogao da poseduje pištolj sa prigušivačem, da je oštećena od okrivljenog Simonovića kritične večeri tražila da je odveze do njenog devera, kao i da je od okrivljenog oduzeto oružje kojim je on bio zadužen, jer je u pogledu tih okolnosti njegov iskaz u saglasnosti sa ostalim dokazima, osim sa iskazom oštećen koji je ona dala na glavnom pretresu kada je promenila svoj ranije dati iskaz. Iako se ovaj svedok izjašnjavao i o tome šta je oštećena odgovorila kada je on kritične večeri pitao ko je izvršio krivično delo, sud u tom delu njegov iskaz nije ocenjivao, niti koristio prilikom donošenja odluke, pošto se radi o obaveštenju građana koje je dato organu unutrašnjih poslova, pa se na njemu ne može zasnivati sudska odluka(čl.178 i 337 ZKP).

Svedok *Džudović Zoran* iz Kosova Polja, koji je takođe bio rezervista u sastavu Prve policijske stanice, potvrđuje da je bio u istoj kući sa opt. Simonović, kao i da su dužili automatske puške pištolje tetejce kalibra 7,62 mm, na kojima nisu postojali prigušivači. Ovaj svedok je u istrazi izjavio da se seća da je okrivljeni tog dana par puta odlazio nekuda i vraćao se sav uzrujan. Tada su bili u pripravnosti. Nije tačno da ga je Simonović zamolio da ga zameni na straži. Okrivljeni je otišao bez pitanja, pa ga je on zamenio sa još jednim kolegom. Tada se okrivljeni vratio posle par sati, ali je ponovo nekuda otišao, ali on ne zna kuda. Ne zna gde je prespavao, ali se seća da je ujutru ušao u sobu starešine u kojoj je on spavao i uzeo jaknu Elez Predraga koji je menjao komandira. On je okrivljenom rekao da jaknu ne uzima jer je tako komandir naredio, ali je on ipak to učinio. Još je izjavio da nije čuo nikakav razgovor o ubistvu, a odmah zatim je rekao da je o ubistvu čuo od okrivljenog koji je ispričao da mora da ode ima ubistvo ili samoubistvo a ne zna o kome se radi, kao i da je to bilo negde pred veče, pred sumrak, ali on na to nije obraćao pažnju.

Na glavnom pretresu svedok Džudović je rekao da se samog događaja seća na osnovu toga što je Simonović lišen slobode zbog nekog ubistva. Zna i da su ga ranije pitali da li je okrivljeni nekuda odlazio i kada, pa je on odgovorio da se seća da je dolazio i odlazio, ali nije mogao da kaže tačno u koje vreme, koliko se zadržao i kada se vratio. Toga se ni sada ne seća, a ne seća se ni okolnosti da li su radili u istoj smeni. Uopšte se ne seća bilo čega uvezi sa jakim Predragom Elezom. Na pitanje zamenika OJT je odgovorio da se ne seća da li je okrivljenog menjao na straži, da li je Simonović bio uzrujan i ko je pričao o ubistvu. Potvrdio je da je lice koje je držalo stražu ispred kuće u kojoj su bili smešteni imalo radio stanicu.

Posebno analizirajući ovaj dokaz, na čemu je insistirala zamenica OJT, sud je zaključio da se na osnovu ovog dokaza ne može utvrditi da je okrivljeni Miloš izvršio krivično delo ubistvo oštećenog Ise. Na glavnom pretresu je ovaj svedok izjavio da se sada ne seća okolnosti koje bi mogle biti od značaja prilikom utvrđivanja pravno relevantnih činjenica, odnosno vremena kada je okrivljeni odlazio i vraćao se u policijsku stanicu. Čak je izjavio

da se ne seća da li je bio uzrujan. Potvrdio je da je stražar imao radio stanicu ispred kuće, čime je potkrepio navode okrivljenog da je on preko te radio stanice čuo razgovor između svedoka Jankovića i Ivanovića o izvršenju ubistva, posle čega je odlučio da ode do stambene zgrade u kojoj živi sa majkom, a u kojoj se dogodilo ovo ubistvo. Ono što predstavlja osnovnu karakteristiku njegovog iskaza koji je dao pred istražnim sudijom je nepreciznost, neodređenost i konfuznost svedoka. On je tada izjavio da je okrivljeni nekud odlazio i vraćao se par puta. Ne određuje međutim vremenski kada je odlazio i kada se vraćao, tako da sud na osnovu njegovog iskaza nije u mogućnosti da utvrdi da li je u vreme kada je izvršeno krivično delo – oko 19,40 č, bio u policijskoj stanici ili je bio odsutan. Zatim navodi da preko radio stanice nije čuo o ubistvu, a odmah potom izjavljuje da je o ubistvu čuo od okrivljenog koji je ispričao da mora da ode pošto je izvršeno ubistvo ili samoubistvo ali ne zna o kome se radi, kao i da je to bilo u sumrak, ali se ne seća pošto nije obratio pažnju. Ovakvom svojom izjavom on je čak potvrdio navode okrivljenog koji tvrdi da je najpre preko radio stanice čuo da Janković i Ivanović pričaju o predmetnom događaju, posle čega je on odlučio da ode na mesto događaja jer je saznao da je ubistvo izvršeno u stambenoj zgradi u kojoj on živi zajedno sa majkom, pa nije znao šta je bilo sa njegovom majkom i ko je ubijen. Znači okrivljeni je u to vreme bio u policijskoj stanici, tu je saznao za ovaj događaj, a zatim odlučio da ode na mesto događaja da bi proverio šta je bilo sa njegovom majkom, što je u skladu sa ostalim dokazima iz kojih se utvrđuje da je on ubrzo nakon izvršenja ubistva došao na mesto događaja kada je tamo već bio došao policajac Ivanović. To što je bio uzrujan, o čemu govori svedok, samo po sebi ne predstavlja dokaz da je on izvršio ubistvo, jer svedok nije rekao kada je okrivljeni bio uzrujan, pa se može zaključiti da je on mogao biti uzrujan pošto se vratio sa mesta događaja kada je video da je ubijen njegov komšija Isa, a osim toga mogao je biti uzrujan iz drugih razloga, pošto svedok Džudović tvrdi da su bili u pripravnosti i da je Priština bombardovana. Navodi svedoka da ne zna gde je okrivljeni spavao te noći i da je uzeo jaknu Predraga Eleza, su bez ikakvog značaja, jer se ni na koji način ne mogu povezati sa ubistvom oštećenog Ise. Ovaj svedok je još izjavio da je Džudović odsustvovao par sati, što je u suprotnosti sa iskazima ostalih svedoka i optuženog koji tvrde da je optuženi po saznanju da se dogodilo ubistvo otišao iz stanice policije da vidi šta se dogodilo, pa to govori o tome da ukoliko je zaista odsustvovao par sati to nije bilo u vezi sa ubistvom, jer ukoliko je on počeo da radi u 19 časova, a ubistvo se odigralo u 19,40 č, on nije mogao odsustvovati više sati, pa ni izvršiti ubistvo i vratiti se do 20 č kada su preko radio stanice čuli da se dogodilo ubistvo, posle čega je okrivljeni otišao u stambenu zgradu u kojoj živi da vidi šta se dogodilo, a u pogledu čega su svi saglasni.

Svedok *Filić Radisav* iz Dragovca, je potvrdio navode okrivljenog. Iskazujući šta se dogodilo kritičnog dana on tvrdi da je dana 05.05.1999 godine, bio na dužnosti u bazi pa zna da je okr.Simonović bio na dužnosti u bazi kod Velidevine kuće. Preko radio veze svedok je čuo da se desilo neko ubistvo, a zatim je bio prisutan i kada je Simonović zamolio jednog kolegu da ga zameni da bi otišao kući i video šta je to bilo. Izjašnjavajući se o vremenu kada se sve to događalo, rekao je da se sve to dešavalo posle 19 ili posle 19,30 č, ne zna tačno. Kada se Miloš vratio saopštio im je da je u njegovoj zgradi ubijen čovek.

Prilikom iznošenja svog iskaza svedok je bio izričit i kategoričan. On je okrivljenog Miloša upoznao tek po dolasku u jedinicu policije u kojoj je Miloš bio rezervista i tvrdi da kod njega nikada nije išao, što govori o tome da nije imao razloge da lažno svedoči kako bi pomogao Milošu. S obzirom na to sud je njegov iskaz prihvatio kao istinit. Takvim njegovim iskazom se potvrđuju navodi okrivljenog, da je u vreme izvršenja krivičnog dela bio u policijskoj stanici na dužnosti i da je na mesto događaja otišao tek kada je čuo da je izvršeno ubistvo u zgradi u kojoj živi.

O tome šta je kritičnog dana radio optuženi Simonović najdetaljnije je svedočio *Bandić Boban* iz Novog Sada. Prema kazivanju ovog svedoka on je u popodnevrim satima bio sa Milošem i sa njim ručao u 13,30 č u Čaglavici, posle čega su se vratili u Prištinu pa je on otišao kod ženinih roditelja a Miloš kući. Oko 15,30 č, Miloš je došao po njega, tako da su zajedno otišli na prozivku, a zatim su bili do kafića „Dolčevita“, i prošetali, da bi u 18 č on otišao na radno mesto, dok je Miloš ostao kod zgrade u kojoj stanuje. Miloš je tog dana trebao da radi od 19 č. On ga je video oko 20 č u policijskoj stanici kada je od Miloša saznao da je preko radio veze čuo da se u njegovom ulazu odigralo ubistvo. Uplašio se za svoju majku, pa je otišao da vidi šta se desilo, a potom se vratio u stanicu i nastavio da radi.

Na glavnom pretresu svedok je objasnio da je on bio aktivni policajac i da je dobro poznavao okrivljenog. Tvrdio je da se seća da je Miloš u 19 č preuzeo dužnost stražara ispred kuće u kojoj su bili smešteni, kao i da se nije udaljavao do trenutka kada su preko radio stanice čuli da se nešto događa, pa ih je Miloš posle toga pitao da li hoće neko da ga zameni da bi otišao do svoje stambene zgrade i vidi šta se dogodilo, pošto je njegova majka sama u stanu. Zamenio ga je Džudović pa je on otišao, a vratio se posle 30 – 45 minuta i tada je rekao da je neko ubijen. Te noći se Miloš nije udaljavao iz kuće u kojoj su bili smešteni. Pošto mu je predloženo šta je rekao u istrazi, svedok je tvrdio da je on, koliko se seća Miloša preuzeo oko 18,30 č ispred zgrade u kojoj stanuje i odveo ga do policijske stanice.

Ocenjujući iskaz ovog svedoka, sud je našao da se njime potkrepljuju činjenice koje iznosi optuženi da je okr. Miloš preuzeo dužnost u 19 č, da je bio na dužnosti u vreme kada su preko radio veze službena lica SUP-a vodila razgovor u vezi sa saznanjem da je došlo do ubistva u stambenoj zgradi u kojoj živi okrivljeni, kao i da je okrivljeni po saznanju da je izvršeno to ubistvo tražio da ga neko zameni da bi otišao do stambene zgrade u kojoj on živi, pošto je brinuo da li se nešto nije dogodilo njegovoj majci. U tom delu njegov iskaz je u saglasnosti sa iskazima više svedoka i iskazom optuženog, pa bez obzira što je on prijatelj sa okrivljenim, sud nalazi da se u tom delu njegov iskaz može prihvatiti.

Svedok *Janković Miodrag* iz Prištine, iskazuje da je preko radio stanice čuo da policajac Ivanović Slaviša traži ekipu koja će izvršiti uviđaj. Pozvao je Ivanovića i pitao ga o čemu se radi, pa je od njega saznao da se radi o ubistvu u soliteru P 8/1, nakon čega se Slaviša ispravio i rekao u soliteru P 8/2. To je bilo u večernjim satima. Na glavnom pretresu je objasnio da je on bio komandir Prve policijske stanice i da su policajci dužili pištolje M 57, kal. 7,62 mm, i automatske puške M 70, kal. 7,62 mm. Prigušivače nisu imali, a da bi se mogao postaviti prigušivač bilo je neophodno izvršiti dogradnju odgovarajućih delova.

Iskaz ovog svedoka sud je prihvatio kao tačan, pošto je u saglasnosti sa svim ostalim dokazima. Isti uzima kao dokaz činjenice da je on razgovarao preko radio stanice sa Ivanovićem, pa je znači tačno da je okrivljeni čuo taj razgovor, da je Slaviša najpre pogrešio kada je rekao u kojoj se zgradi odigralo ubistvo, a i kao dokaz da okr. Simonović nije mogao imati prigušivač na pištolju kojim je bio zadužen.

Svedok *Elez Predrag* iz Novog Sada je u vreme izvršenja krivičnog dela je bio komandir voda Prve policijske stanice u čijem je sastavu bio optuženi Simonović. Prema njegovom kazivanju, okrivljeni je kritičnog dana bio u smeni od 18,30 do 1 č. Seća se da je došao i preuzeo smenu u 18,30 č. Tom prilikom je kao i obično pregledao oružje okrivljenog kada je stupio na stražarsku dužnost ispred kuće, a potom ušao u kuću. Negde između 18,30 i 19 č, čuli su preko radio veze da je u soliteru u Ulpijani došlo do nekog ubistva ili

samoubistva. U vezi sa tim oni nisu ništa preduzimali pošto to nije bilo u njihovoj nadležnosti. Nakon 5 – 10 minuta od trenutka kada su čuli ovu vest preko radio veze njemu se javio Simonović i pitao za dozvolu da ode do solitera da bi video šta je bilo sa njegovom majkom pošto ona tamo živi. On mu je dozvolio pa je Simonović otišao pošto je pre toga ostavio automatsku pušku, dok je on prisutnima rekao da neko preuzme vezu, pa je Džudović uzeo radio vezu ali nije izlazio napolje. Okrivljeni se vratio posle pola sata i saopštio im da je ubijen njegov komšija. Osim što je tim povodom išao u svoju stambenu zgradu okr.Miloš više nikuda nije išao u toku svoje smene. Potvrdio je i to da oružje koje je dužili rezervisti nije imalo prigušivače. Kada je Miloš pošao on je istom dao svoju jaknu pošto je bilo prohladno. Pošto su svedoku predloženi iskazi ostalih svedoka on je rekao da je smena počinjala u 19 časova, ali su policajci bili u obavezi da ranije dođu pola sata radi kontrole naoružanja.

Ovaj svedok je bio izričit, izneo je detaljan iskaz, a s obzirom da je Miloša upoznao tek 1999 godine, kao profesionalni policajac, sud nalazi da on nije imao razloge da lažno svedoči. Njegovim iskazom se potvrđuju navodi optuženog da je tog dana bio na dužnosti od 19 časova, i da se nije udaljavao do trenutka kada su čuli da je izvršeno ubistvo u zgradi u kojoj živi okrivljeni. Ocenjujući njegove navode da su čuli da je došlo do ubistva između 18,30 i 19 č, sud nalazi da je očigledno da je svedok pogrešio kada je svedočio o toj činjenici, s obzirom da je oštećena tvrdila da je delo izvršeno oko 19,40 časova, kao i da su ostali svedoci tvrdili da je to bilo u vreme drugog dnevnika koji je počinje u 19,30 časova.

S obzirom da je svedok *Obradović Vladica* iz Bijelog Polja izjavio da njemu ništa nije poznato u vezi sa predmetnim događajem, sud nije uzeo ni u prilog odbrane ni optužbe.

O okolnosti gde se Miloš nalazio u vreme izvršenja krivičnog dela izjašnjavala se i njegova majka *Boška Simonović* iz Beograda koju je sud saslušao u svojstvu svedoka. Prema njenom kazivanju ona je oko 9 – 9,30 č tog dana otišla na posao, a pre odlaska na posao Miloša nije videla pošto je bio u policijskoj stanici. Kući se vratila oko 19,15 č i posle toga njen sin nije dolazio kući. Nije primetila ni da je neko ručao u stanu. Izjavila je i to da Miloša nije videla u hodniku kada je oko 20 č izašla u hodnik i susrela Ramizu i Jovanku Čolaković dok su išle naviše da pronađu Nikolu Čolakovića koji je popravljao antenu na nekom od viših spratova. Tvrdi da se ne seća da li je posle toga iste večeri videla svog sina kada se vratila sa ulice pošto je išla da kupi cigarete od diler. Kada joj je predložen iskaz njenog sina da je on dolazio u stan pre nego što je otišao u policijsku stanicu da bi preuzeo smenu u 19 č i da je susreo na stepeništu kada je došao da vidi šta se dogodilo pošto je preko radio veze čuo da je neko ubijen, kao i iskaz oštećene da je ona pitala u hodniku za Miloša pa je svedokinja odgovorila da je na terenu, svedokinja je odgovorila da se ne seća da li je neko pomerao pribor za kafu, da li je Miloš svraćao u stan i tu bio 2-3 minuta i da li je Miloša videla u hodniku zgrade. Ne seća se ni činjenice da li je Ramiza pitala za Miloša, ali se seća da su neke komšije dolazile i prenele joj da je Ramiza zvala Miloša da je vozi kod njenih ali mu oni to nisu dozvolili.

Upoređujući iskaz svedokinje Boške sa iskazom okr.Miloša i iskazom oštećene Ramize, sud je našao da se oni razlikuju u pogledu činjenice da li je Miloš dolazio u stan pre nego što je pošao da preuzme svoju dužnost u 19 časova, kao i u pogledu okolnosti da li je u hodniku zgrade Ramiza pitala gde je Miloš i da li hoće da je odveze kod njenog devera. Prema nalazu suda razlike koje se pojavljuju između njenog i iskaza okrivljenog i oštećene mogu se tumačiti okolnošću da je ona majka okrivljenog, znači njegov najbliži srodnik, pa je imala razloge da time što će reći da ga uopšte tog dana nije videla, svom sinu ne odmogne. S druge strane, prema zaključku suda, ova svedokinja nije izmišljala lažne činjenice, a očigledno je da se sa Milošem nije dogovarala o načinu svedočenja, jer je logično da bi u tom

slučaju rekla kao i Miloš da ga je videla pre 19 č, da je otišao u policijsku stanicu da bi preuzeo dužnost u 19 č i da je otuda došao posle izvršenog ubistva da bi video šta ona radi. U svakom slučaju iskaz ovakve sadržine svedokinje Boške ni na koji način ne ukazuje na to da je krivično delo ubistvo izvršio okr.Miloš.

U pogledu okolnosti gde je dana 5.5.1999 godine, bio opt.Marković Dragiša, sud je saslušao svedoke:

Dimitrijević Natašu iz Prištine, koja iskazuje da je 5.5.1999 godine bila u svom stanu broj 19 u soliteru u kome se odigralo ovo ubistvo. Dragišu je upoznala na tri dana pre inkriminisanog događaja. Dragiša je bio u stanu svog brata u vremenu od 18,30 do 20,20 č. Zna da je tada sišao da uzme lek od nekog lica turske nacionalnosti i odmah se vratio. Kada se vratio saopštio im je da je neko ubio komšiju Albanca. Čuvši to sa Dragišom su u prizemlje sišli njegov brat i majka. Kada su se vratili Dragiša je kod brata ostao do 22,30 č, a zatim otišao da spava. Dragiša je na sebi za to vreme nosio civilnu odeću.

Ocenjivan pojedinačno ovaj dokaz govori o tome da Dragiša nije nosio vojničku ili policijsku uniformu, kao i da u vreme izvršenja krivičnog dela – oko 19,40 č, nije izlazio iz stana svog brata. Iskaz svedokinje Nataše je saglasan sa navodima okrivljenog Markovića da je on oko 20 č sišao da uzme lek, što je potvrdio i svedok Gaši, kao i da je tada saznao da je oštećeni Isa lišen života, pa sud imajući u vidu da se u konkretnom slučaju radi o licu koje nije u srodničkim ili nekim drugim bliskim odnosima sa Markovićem zaključio da se on može prihvatiti u pogledu opisanih činjenica.

Svedok Živko Marković iz Beograda, stric okr.Markovića, je potvrdio da je 5.5.1999 godine, Dragiša dolazio kod njega u naselje Dardanija, jer je on u to vreme živio u Prištini. Tog dana je Dragiša došao oko 14 ili 15 časova, i ušao u sobu dece njegovog sina sa kojom se igrao. Iz njegove kuće je otišao pred sumrak ali ne zna tačno ukoliko sati. Zbog protoka vremena se ne seća kako je bio obučen. Potvrdio je da je okrivljeni povremeno boravio u Prištini kod svojih roditelja.

A svedok *Zoran Marković*, sin svedoka Živka, iskazuje da on u to vreme nije bio u kući svog oca kada je dolazio okrivljeni, već je stanovao u naselju Ulpijana. Zbog toga ne zna lično da li je 5.5.1999 godine, okrivljeni bio u kući njegovih roditelja, ali je od svojih roditelja saznao da je tog dana dolazio kod njih. Nije mogao da se precizno izjasni o tome kada je okrivljeni došao kod njegovog oca i kada je otišao. Potvrdio je navode okrivljenog, da je okrivljeni u to vreme bio u Prištini kod roditelja, dok se supruga okrivljenog nalazila u Beogradu. Pošto ga je viđao u Prištini poznato mu je da nije nosio uniformu.

Ocenjujući iskaze Živka i Zorana Markovića, sud je našao da su oni saglasni u pogledu okolnosti da je okr.Dragiša 5.5.1999 godine bio u kući svedoka Živka u popodnevni satima, a da je pred sumrak otišao u stan kod roditelja. Pošto oni nisu mogli precizno da se izjasne o tome kada je otišao, sud nije mogao sa sigurnošću da utvrdi do kada je okrivljeni bio u kući svedoka Živka i da li je u vreme izvršenja krivičnog dela bio kod njega ili u stambenoj zgradi kod roditelja ili na putu ka stanu svojih roditelja. Imajući u vidu da je okrivljeni tvrdio da se vratio oko 19,30 č, zbog policijskog časa, sud je našao da je to u skladu sa iskazom svedoka Živka koji je tvrdio da je on otišao pred sumrak.

Upoređujući iskaze svedoka sa iskazom okr.Markovića koji je naveo da je po odlasku kod strica u njegovoj kući zatekao [REDACTED] Zorana, [REDACTED] Zoricu, [REDACTED] Vesnu,

█████ Goricu i █████ Milicu, ali da tu nije bio Živko jer je bio u selu, sud je našao da se u tom delu razlikuje njegov iskaz od iskaza Živka koji je tvrdio da je on bio kod kuće, kao od iskaza svedoka Zorana koji je izjavio da je tada bio u svom stanu. Prema stanovištu suda ove razlike ne mogu biti od uticaja na utvrđenu činjenicu da li je okr.Dragiša u vreme izvršenja krivičnog dela bio u stanu svog brata, ili na mestu izvršenja krivičnog dela, jer je sam okrivljeni potvrdio da se vratio u 19,30 č, znači pre nego što je, prema kazivanju Ramize, delo izvršeno, pošto Ramiza navodi da je ono izvršeno oko 19,40 č. Njihovi iskazi u svakom slučaju ne ukazuju na to da je okrivljeni nosio uniformu i da je učestvovao u izvršenju krivičnog dela ubistvo.

Po predlogu stanaka sud je saslušao i svedoke:

Jeftov Dragana iz Niša koji tvrdi da je kao inspektor SUP Priština prisustvovao uviđaju koji je izvršen 06.05.1995 godine, pa se seća da je u stanu oštećenog Ise pronašao jednu ili dve čaure pištoljskog metka na patosu, a projektil u kauču. Nije mogao da se seti da li su pronašli tragove vezivanja i da li su neke stvari bile pomerane. Iako je on govorio i o tome šta im je oštećena tada saopštila sud takve njegove navode nije ocenjivao niti koristio prilikom donošenja odluke, jer se radi o obaveštenjima datim od strane građanina organu unutrašnjih poslova koji se ne mogu koristiti kao dokaz i na kojima se ne može zasnivati sudska odluka.

Uviđaju je prisustvovao i svedok *Vukičević Boško* iz Beograda, u to vreme šef odseka za krvne delikte SUP Priština, koji potvrđuje da su u stanu oštećenih pronašli čauru kalibra 7,62 mm, projektil u kauču kao i da je video rupu u zidu od projektila. Nije mogao da se izjasni o tome da li je nešto bilo pomerano ili oštećeno, kao i da li su pretraživane stvari u stanu. Kazivanje ovog svedoka u vezi razgovora koji je vodio kao službeno lice SUP sa oštećenom sud nije ocenjivao, jer se radi o obaveštenju građana koje se ne može koristiti kao dokaz i na njemu se ne može zasnovati sudska odluka.

Uviđaju koji je izvršen 6.5.1999 godine u stanu oštećenih kao kriminalistički tehničar je prisustvovao *Spasić Zoran* koji sada živi u Beogradu. I on potvrđuje da su pronašli projektil i čauru, dok su na zidu videli trag projektila. Tragova premetačine u stanu nije bilo. Stvari u kuhinji nisu pomerane, ne seća se da li su bila otvorena vrata od terase. Tragove ruku sa brave na ulaznim vratima nije izuzeo pošto je oštećena rekla da je ona otvorila vrata lično, niti je na podu stana video tragove koje je mogao da izuzme.

Iskaze ovih svedoka sud je uzeo kao dokaz činjenice da je prilikom uviđaja u stanu pronađen leš pok.Ise, da su pronađeni projektil i čaura, da su iznad povređenog na zidu videli trag projektila, kao i da nisu pronašli oružje, niti neke druge tragove izvršioca krivičnog dela. U stanu oštećenih nije vršeno preturanje, a što bi ukazivalo na to da su izvršioci tražili novac, nakit ili neke druge stvari.

Kao svedoka sud je saslušao i *Stević Ljubinka* iz sela Vrtište, koga je ošt.Ramiza označila kao lice koje je nju tuklo i vezalo. On iskazuje da je živio u Prištini u kući koja je 10 kilometara udaljena od stambene zgrade u kojoj je ubijen Isa i stan na oko 2 kilometra udaljenosti od ove zgrade. Bio je zaposlen u klanici iz Kosova Polja, a oko godinu dana je radio u prodavnici u blizini zgrade u kojoj živi oštećena. Oštećenu i njenog supruga je poznavao iz viđenja, pošto su dolazili u prodavnicu u kojoj je radio. Ta prodavnica je zatvorena 01.01.1999 godine. Za okrivljenog Miloša i Dragišu tvrdi da ih ne poznaje. U vreme izvršenja krivičnog dela bio je mobilisan kao pripadnik civilne zaštite i nalazio se u

Domu starih. Oružje nije dužio i nosio je uniformu civilne zaštite plave boje, poput radničkog odela. Kada je prebačen iz Doma starih u klanicu, zadužio je vojničku pušku M 48, a nakon toga automatsku pušku, ali je to bilo kasnije na oko 10-tak dana pre okončanja ratnih sukoba. Negira da je učestvovao u izvršenju krivičnog dela ubistvo ošt.Ise. Kao potvrdu svojih navoda podneo je sudu na uvid ličnu kartu za osoblje civilne zaštite iz koje je sud utvrdio da je on zaista bio pripadnik civilne zaštite, kao i poziv Vojske Jugoslavije iz kojeg se utvrđuje da je on isti primio 7.6.1999 godine, znači na oko 10 dana pre okončanja sukoba potpisivanjem Kumanovskog sporazuma.

Svedok Stević nije optužen kao izvršilac krivičnog dela ubistvo, uprkos tvrdnji oštećene da je on nju vezivao i tukao. Njegov iskaz, čiju je sadržinu sud citirao u prethodnom stavu, sud prihvata kao logičan i ubedljiv tim pre što je potkrepljen dokumentacijom o tome da je bio pripadnik civilne zaštite i da je vojni poziv primio tek 7.6.1999 godine, znači posle izvršenja predmetnog krivičnog dela. Ovim iskazom se ne potkrepljuju ni navodi optužnice da su kriv.delo izvršili opt.Simonović i Marković, s tim što se u isto vreme dovodi u pitanje tačnost iskaza oštećene, kako u pogledu činjenice da je on jedan od saizvršilaca krivičnog dela ubistvo, tako i u ostalom delu da su ubistvo izvršili Marković i Simonović.

Oštećena u primedbama iskazu svedoka tvrdi da je Stević od njenog supruga pozajmljivao novac ali da je uvek vraćao, da ih je dobro poznavao i da ga je kritičnog dana videla na oko pola sata pre izvršenja krivičnog dela ispred svoje zgrade sa izvesnim LJubom. Bio je u civilnoj odeći. Od Nikole je čula da je pre toga bio na kafi kod njega. Prema zaključku koji je izvela oštećena on se posle toga negde presvukao, uzeo pušku i pištolj i došao u njen stan sa Simonovićem i Markovićem. Kada je oštećena prigovorila iskazu svedoka Čolakovića, rekla je da je Čarlija videla na 20 minuta pre izvršenja krivičnog dela ubistvo kako izlazi iz njihove zgrade, ali ne zna gde se nalazio. Na taj način ona je za razliku od ranijih iskaza dodala nove detalje – da ga je videla ispred zgrade i da je bio kod Nikole, što ukazuje na to da je ona tokom trajanja postupka stalno svom iskazu dodavala nove detalje, želeći da bude što ubedljivija, na osnovu čega se može izvući zaključak da oštećena nije sigurna ko je izvršio krivično delo, pa je naknadno rekla da je jedan od izvršilaca svedok Stević. Na to ukazuju i navodi Čolakovića koji tvrdi da ga je oštećena posle njihovog iseljenja sa Kosova u telefonskom razgovoru napala da je pre ubistva u njegovom stanu održan sastanak.

Kao svedoka sud je saslušao i *LJubomira Mihajlovića* iz Niša koga je oštećena predložila kao svedoka u pogledu okolnosti da je bio sa svedokom Stevića u zgradi u kojoj ona živi na pola sata pre ubistva, pa ga je ona videla kada je izašao zajedno sa Stevićem. Svedok Mihajlović je navode oštećene izričito negirao tvrdeći da on nikada nije bio kod Čolakovića u stanu i da se sada ne seća pomenutog Čarlija ali zna da sigurno nije pre ubistva oštećenog Ise, koga je dobro poznavao i prodao mu je automobil, nije bio u zgradi u kojoj živi oštećeni. Još je naveo da je oštećena Ramiza posle ubistva njenog supruga tražila od njega da čuva automobil koji su kupili od njega, što je on odbio.

Imajući u vidu da je ovaj svedok bio kategoričan, da je oštećenog Isu dobro poznavao i sa njim bio u dobrim odnosima, a da ne može ni da se seti ko je to Stević LJubinko, sud je zaključio da je ovaj svedok govorio istinu i da nije imao motive da bilo šta izmisli. Kada je ocenjivao iskaz ovog svedoka sud je imao u vidu da je Ramiza svedočeći o učešću Stevića u ubistvu njenog supruga tokom krivičnog postupka menjala svoj iskaz. Pred istražnim sudijom ona uopšte nije Stevića označila kao lice koje je ulazilo u njihov stan prilikom izvršenja krivičnog dela ubistvo. Potom je rekla da je Stevića videla ispred zgrade, sledećom prilikom je izjavila da ga je videla ispred zgrade ali ne zna gde je bio, potom je izjavila da je izašao iz

stana Čolakovića. Takve karakteristike njenog iskaza ukazuju na to da ona nije govorila istinu, zbog čega sud prihvata iskaz svedoka Mihajlovića.

Svedok *Zoran Tabaković* iz Beograda, istražni sudija Okružnog suda u Prištini, je posvedočio da je on izvršio uviđaj dana 06.05.1999 godine, pa se seća da u stanu oštećene nije bilo tragova preturanja, tragova borbe ili pomeranja stvari. Stan je bio uredno namešten i sve stvari su bile na svom mestu. Oštećena je pred njim izjavila da je bila vezana, ali oni tragove vezivanja nisu pronašli. Zamrzivač je stajao na svom mestu. Oštećena novac nije spominjala. Osim projektila i čaure ništa drugo nisu pronašli. Kada je dana 11.5.1999 godine on saslušao oštećenu u svojstvu svedoka, ona je rekla da su u njen stan ušla dva milicionera, dok trećeg nije spominjala, jer da je rekla tada da ih je bilo trojica, on bi sigurno to upisao.

Iskaz svedoka Tabakovića, je u saglasnosti sa pismenim dokazima i kriminalističko tehničkom dokumentacijom, iz kojih se takođe utvrđuje da se u stanu oštećenih ne uočavaju tragovi preturanja po stvarima, pomeranja stvari i obaranja stvari, pa ga sud prihvata kao tačan. U zapisniku o saslušanju oštećene, takođe je navedeno da je ona izjavila da su dva lica ušla u njihov stan i opisala je radnje samo ta dva lica, što je takođe u saglasnosti sa iskazom svedoka. Sama oštećena nije prigovorila sadržini zapisnika o njenom saslušanju 11.5.1999 godine, tako da sud prihvata da su tačno uneti njeni navodi, te da je ona tada rekla da su delo izvršila dva lica.

Na osnovu iskaza ovog svedoka sud je utvrdio da u stanu oštećenih nije bilo tragova pretresanja koji bi govorili o tome da su izvršioci tražili novac ili neke dragocenosti u stanu oštećenih i da je to bio motiv izvršenja krivičnog dela, kao i da je oštećena prilikom prvog saslušanja pred istražnim sudijom izjavila da su u njihov stan došla dva muškarca a ne tri kako je tvrdila na glavnom pretresu.

Od pismenih dokaza sud je još pročitao izveštaj SUP Priština-prva policijska stanica od 24.5 1999 godine, pa je iz tog izveštaja utvrdio da je opt. Miloš bio rezervista ove policijske stanice, a 5.5.1999 godine je bio rasporedjen na poslove fizičkog obezbedjeja objekta u kome se nalazila grupa policajaca u smeni od 19 do 01 čas. Isti je svoju dužnost preuzeo u odredjeno vreme. Ovaj dokaz sud je uzeo u prilog odbrane jer se njime potvrđuju navodi optuženog. Pročitao je i izveštaj istog SUP a od 30.6.2000 godine u kome se navodi da je opt. Marković razdužen oružjem 4.12.1998 godine, pa ovaj dokaz uzima u prilog odbrane optuženog da nije posedovao oružje ni policijsku uniformu u vreme izvršenja kriv. dela.

Ocenjujući opisane dokaze u međusobnoj vezi u smislu čl 352 ZKP sud je našao da se kao pouzdano dokazane mogu uzeti činjenice da je 5.5.1999 godine, u svom stanu u Prištini, lišen života oštećeni Isa, s dva projektila ispaljenih iz vatrenog oružja u njegovu glavu. Povrede nanete tim projektilima uzrokovale su smrt oštećenog. U pogledu ovih činjenica svi dokazi su međusobno saglasni.

Zamenik OJT je kao vreme izvršenja krivičnog dela označila „oko 18,30-19 h“. Sud je analizom izvedenih dokaza utvrdio da se ovakvi navodi optužbe ne mogu prihvatiti. Pre svega sama oštećena tvrdi da je delo izvršeno oko 19,40 h, tj. da je delo izvršeno posle 19,30 h, jer je njen suprug sa klupe na kojoj su sedeli u dvorištu otišao da gleda dnevnik u 19,30 h, ali da je ona otišla u stan posle njega. Večerali su, pa je tada njen suprug prešao u salon, nakon čega je ona skuvala kafu i odnela mu je, posle čega su u njihov stan došli izvršioci krivičnog dela. O tome da je krivično delo izvršeno posle 19,30 h, odnosno nešto pre 20 časova, svedočili su i svi svedoci koji su u to vreme bili u svojim stanovima u istoj stambenoj zgradi: svedok Bojović Mira, Čolaković Nikola, Sretena Gerasimović i Gaši Kemal. Svi oni su u pogledu te okolnosti bili izričiti i sigurni i izneli su međusobno saglasne iskaze.

Da je u to vreme, a ne između 18,30 i 19 časova oštećeni Isa lišen života može se zaključiti i analizom iskaza policajaca koji su bili u istoj policijskoj stanici sa okrivljenim, kao

i policajca Ivanovića koji je prvi otišao na mesto događaja, jer oni tvrde da su za izvršenje ubistva saznali oko 20 časova, u svakom slučaju posle 19 časova kada je optuženi preuzeo dužnost stražara oko 19 časova.

Imajući u vidu iskaze svedoka označenih u prethodnom stavu sud je zaključio da je oštećeni Isa lišen života u vremenu između 19,40 i 20 h.

Dalje je sud analizirajući sve izvedene dokaze zaključio da nije dokazano da su krivično delo ubistvo izvršili optuženi Simonović i Marković.

Da su oni izvršili krivično delo ubistvo svedoči samo oštećena Ramiza. Prema nalazu suda njen iskaz se ne može prihvatiti kao verodostojan. Pre svega zato što je ona isti menjala u toku trajanja krivičnog postupka, jer je pred istražnim sudijom tvrdila da su u njihov stan ušla dva muškaraca, jedan u policijskoj a drugi u vojničkoj uniformi. Jedan od njih i to onaj u policijskoj je ušao u salon sa njenim suprugom nakon čega je ona čula dva pucnja, dok je onaj drugi u vojničkoj uniformi nju vezivao i tukao u drugoj prostoriji. Naknadno je na glavnom pretresu tvrdila da su došla trojica, dvojica u policijskoj uniformi a jedan u vojničkoj. Zatim je različito opisivala radnje optuženih, najpre tvrdeći da je nju tukao i vezivao okr. Marković, a zatim da je nju tukao i vezivao Stević Ljubinko, dok je Marković zajedno ušao u sobu sa optuženim Milošem i Isom. Takođe je različito opisivala ponašanje lica koja su nju tukla, jednom tvrdeći da ono nije ulazilo kod Ise i Miloša, a drugi put da je ulazilo, kao i čime je tuklo. Ne može se prihvatiti kao logično ni ponašanje oštećene koja je odmah po dolasku optuženog Miloša, a po proteku kratkog vremenskog perioda gledano u odnosu na trenutak izvršenja krivičnog dela od istog tražila da je odveze kod devera, jer je prema stanovištu suda jedino logično da bi, da je ona Miloša prepoznala kao ubicu, pred prisutnim komšijama rekla da je on ubio Isu, počela da ga kune, pitala bi zašto je to učinio i slično. Da je optuženi Miloš ušao u njen stan logično bi takođe bilo da Isa njoj kaže da je na vratima Miloš a ne policija, a takođe bi mu se i ona obratila i tražila pomoć ili objašnjenje za njihove postupke, pošto su živeli u istoj stambenoj zgradi, bili su u dobrim odnosima a on se družio sa njihovom decom.

Kada se uzme u obzir da zamenik O JT nije optužila i Stević Ljubinka kao izvršioca krivičnog dela, za koga je oštećena tvrdila da je u njen stan došao sa opt. Milošem i Dragišom, nju tukao i vezivao a potom ušao u salon u kome je lišen života Isa, može se izvući zaključak da ni ona ne veruje da je oštećena govorila istinu.

Nije sporna činjenica da oštećena iste večeri nije imenovala izvršioca krivičnog dela, pred svedokom Mirom koja je prva videla i pitala ko je to učinio, već je rekla da ne zna ko je odveo Isu. Ta činjenica takođe govori o tome da oštećena nije prepoznala izvršioca krivičnog dela, zbog čega nije saopštila svedokinji Miri ime lica koje je ubilo njenog supruga i lica koje je nju tuklo. Da je ovo lice prepoznala logično je da bi joj rekla da su Isu ubili Miloš i Marković.

I pred ostalim svedocima, komšijama koji su se okupili odmah posle izvršenja krivičnog dela, ona je različito govorila o tome ko je izvršilac krivičnog dela i koliko ih je ušlo u njen stan, što njen iskaz čini neubedljivim, tako da sud analizom njenog iskaza nalazi da oštećena nije sa sigurnošću prepoznala izvršioca krivičnog dela i da je to osnovni razlog zašto je svedočila na opisani način.

Tačnost njenih navoda da je Miloš lišio života ošt. Isu dovodi se zatim u pitanje činjenicom da projektil i čaura koji su pronađeni u sobi u kojoj je oštećeni lišen života, a koji nesumnjivo potiču iz pištolja iz kojeg je Isa lišen života, nisu ispaljeni iz pištolja marke TT fabrički broj F203136, koji je oduzet od optuženog Miloša, a koji je on inače nosio kao policajac. On drugi pištolj nije posedovao, tako da bi, da je on zaista lišio života oštećenog Isu, na čauri i znu ostali tragovi koji bi bili identični sa tragovima na projektilima i čaurama koje je ispalio veštak balističar radi upoređivanja. Pištolj koji je posedovala njegova majka je kalibra 7,65 mm, tako da je izvesno da iz tog pištolja koji je njemu bio dostupan on nije lišio života ošt. Isu.

Oštećena Ramiza je u istrazi tvrdila daje optuženi Miloš ušao u salon sa Isom i da je ona čula dva pucnja iz sobe u kojoj se nalazila sa Markovićem koji je nju vezivao i tukao, na osnovu čega bi se moglo zaključiti da je oba projektila ispalio optuženi Miloš. Kako nije dokazano da čaura i zrna pronađeno u salonu potiču iz pištolja koji je pronađen kod optuženog Miloša, to dalje govori da nema dokaza da je Miloš lišio života oštećenog.

U toku krivičnog postupka je utvrđeno da optuženi Marković u vreme izvršenja krivičnog dela nije bio mobilisan ni u jednoj vojnoj jedinici, pa dakle nije ni mogao doći u stan oštećene obučen u maskirnu vojničku uniformu i sa automatskom puškom (čije držanje je zabranjeno fizičkim licima), kao i da je u toku iste večeri u hodniku neposredno posle izvršenja krivičnog dela ubistvo bio u civilnoj odeći. Utvrđeno je takođe da nije bio mobilisan ni od strane policije pa ni po tom osnovu nije mogao da dođe do policijske uniforme i automatske puške. Te činjenice takođe govore o tome da Marković nije bio u stanu oštećenih i da je tukao oštećenu i učestvovao u lišenju života ošt. Ise. Kod njega nije pronađena uniforma koju je on mogao da nosi prilikom izvršenja krivičnog dela, a nije pronađeno ni oružje kojim je mogao da tuče oštećenu ili pak da eventualno njime liši života ošt. Isu.

Sud iz saglasnih iskaza svedoka koji su u to vreme bili u istoj policijskoj jedinici sa optuženim Milošem utvrdio da pištolji koji su oni nosili kao službena lica nisu imali prigušivače i da bi za montiranje prigušivača bilo neophodno izvršiti dogradnju potrebnih delova za postavljanje prigušivača, pa se i tom okolnošću dovodi u pitanje tvrdnja oštećene da je optuženi Miloš ušao u stan noseći pištolj sa prigušivačem i njime lišio života ošt. Isu.

Oštećene Ramiza je na glavnom pretresu i promenila svoj iskaz koji je dala pred istražnim sudijom tvrdeći da je u njen stan posle optuženog Miloša i Dragiše ušao Stević Ljubinko koji je nju vezao i tukao, a potom ušao u salon u kome je njen suprug lišen života i odakle se začuo jedan pucanj. Iz iskaza svedoka Stevića, kao i pismenih dokaza, sud je međutim utvrdio da je Stević bio u to vreme mobilisan kao pripadnik civilne zaštite, pa nije ni bio zadužen automatskom puškom i pištoljem, niti je nosio vojničku uniformu. Da nije bio na mestu izvršenja krivičnog dela potvrdio je i svedok Mihajlović, negirajući navode oštećene da su njih dvojica bili ispred zgrade u kojoj živi oštećena na 20-30 minuta pre izvršenja krivičnog dela i da su pre toga bili u stanu Čolakovića. Navode oštećene negirao je i svedok Čolaković tvrdeći da kod njega nije dolazio svedok Stević, kao i da je posle njihovog iseljenja sa Kosova na teritoriju Srbije oštećena u telefonskom razgovoru rekla da je u njegovom stanu održan sastanak izvršioca krivičnog dela što nije tačno. Upravo ovim dokazima dovodi se u pitanje iskaz oštećene.

Dalje je sud uvidom u fotografije sačinjene prilikom vršenja uviđaja, kao i iz iskaza svedoka Tabakovića, utvrdio da u stanu oštećene nije vršeno pretraživanje po stvarima i nameštaju, na osnovu čega je zaključio da motiv izvršenja krivičnog dela nije bio oduzimanje novca i da su netačni navodi oštećene da su izvršioci oduzeli 50.000 DM iz njenog stana. Svedok Čolaković je potvrdio da je sutradan posle uviđaja oštećena ušla u stan i donela novac koji su imali tvrdeći da ništa ne fali iz njenog stana, dok svedok Mihajlović iskazuje da je oštećena posle ubistva oštećenog Ise od njega zahtevala da čuva automobil koji je on prodao Isi. Imajući u vidu da oštećena pred istražnim sudijom nije izjavila da je iz njihovog stana oduzet novac, niti da je nestao njihov automobil čiji ključevi su se nalazili u džepu oštećenog Ise, sud je zaključio da se njeni navodi izneti na glavnom pretresu takođe ne mogu prihvatiti kao istiniti.

Prema stanovištu suda da bi uniformisana lica bilo policije ili vojske, izvršila krivično delo ubistvo to su mogli da učine izvršavajući određeni zadatak. Delo su mogli da izvrše i iz drugih motiva koji ih je međusobno ujedinio, pri čemu je bilo neophodno da se dobro poznaju i da između njih postoji poverenje i prethodni dogovor. U konkretnom slučaju je na osnovu izvedenih dokaza utvrđeno da je samo optuženi Miloš bio mobilisan kao policajac rezervista, da Marković nije bio mobilisan ni kao policajac ni kao vojnik, a da je Stević bio pripadnik

civilne zaštite. Znači oni krivično delo nisu mogli da izvrše kao pripadnici iste jedinice i izvršavajući određeni zadatak. S druge strane iz iskaza Stevića sud je utvrdio da on Markovića i Simonovića nije poznavao, a iz iskaza Markovića i Simonovića da su se oni samo znali iz viđenja, na osnovu čega se može izvesti zaključak da između njih nije mogao postojati odnos poverenja, niti su postojali razlozi za njihovo udruživanje da izvrše ovo krivično delo. TE činjenice takođe idu u prilog zaključku da Marković i Simonović nisu izvršili ovo krivično delo.

Nije sporna činjenica da je optuženi Miloš dobro poznavao porodicu oštećenih i da se družio sa sinovima oštećene Ramize i Ise. Oštećena je takođe izjavila da se sa Milošem Isa nikada nije sukobio i da im je Miloš savetovao da se isele zbog lične bezbednosti kada je na Kosovu došlo do oružanih sukoba pa su oni spakovali svoje stvari u nameri da se nekuda sklone, kao i njihova deca koja su otputovala u susedne republike, ali su ih komšije Srbi nagovorili da to ne čine obećavajući da će im pomoći i zaštititi ih. Za Markovića je oštećena Ramiza izjavila da ga je poznavala ali samo površno, tako da mu se uopšte nije javljala, dok je Stević u više navrata pozajmljivao novac od njenog supruga ali ga je uvek vraćao. Ocenjujući takve međusobne odnose između optuženih i svedoka Stevića sa jedne strane i ošt. Ramize i Ise s druge strane, sud je zaključio da optuženi kao ni svedok Stević nisu mogli imati motiv da liše života oštećenog Isu. To nisu mogli biti motive lične prirode, a očigledno da nisu bili ni imovinske prirode, pošto izvršioci krivičnog dela nisu tražili novac u stanu oštećenih niti ga oduzeli.

Uzimajući u obzir napred iznete ocene svakog dokaza pojedinačno i ocenu istih u međusobnoj povezanosti sud je zaključio da nije dokazano da su optuženi izvršili krivično delo zbog kojeg su optuženi. Zbog toga je na osnovu čl 355 tačke 3. ZKP optužene oslobodio od optužbe.

Na osnovu člana 197 ZKP, pošto su optuženi oslobodjeni od optužbe, sud je odlučio da troškovi krivičnog postupka padaju na teret budžetskih sredstava, a shodno članu 206 ZKP oštećenu Ramizu je za ostvarenje imovinsko-pravnog zahteva uputio na parnicu.

Zapisničar
Lj.Stanojević ,s.r.

Predsednik veća-sudija
Zoran Krstić, s.r.

POUKA O PRAVNOM LEKU:
Rok za žalbu je 15 dana od prijema
presude preko ovog suda za Vrhovni
sud Srbije u Beogradu.

ZTO: Upr. sudske parnice

